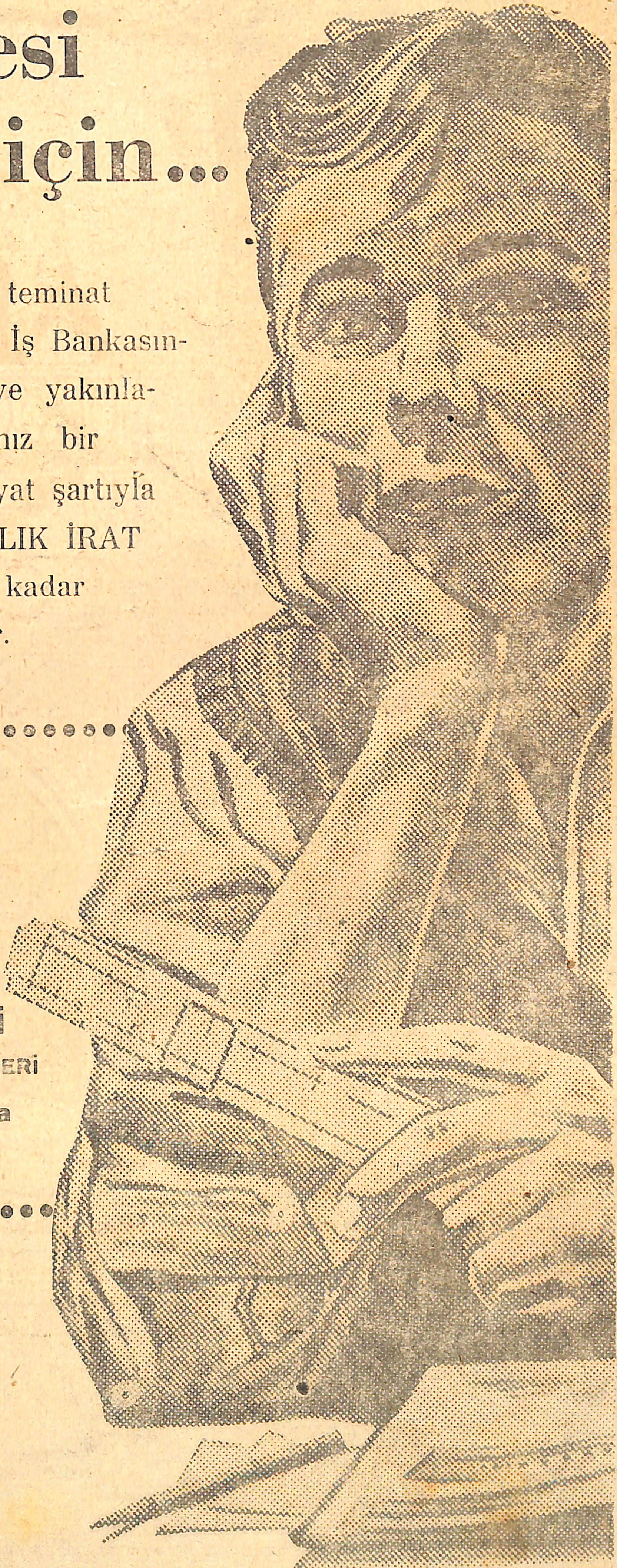
58- 335

— Sevişmek ne hoştur,
Yıldızların altında

Derslerinden başka endişesi olmaması için...

...yarınını bugünden teminat altına alınız. Türkiye İş Bankasında şahsınız, aileniz ve yakınlarınız için açtıracağınız bir İratlı Hesap kaydıhayat şartıyla 600 liraya kadar AYLIK İRAT veya 50.000 liraya kadar SERMAYE kazandırır.

23 Ağustos çekilişinde

6

APARTMAN DAİRESİ

ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

cem'an **800.000** lira

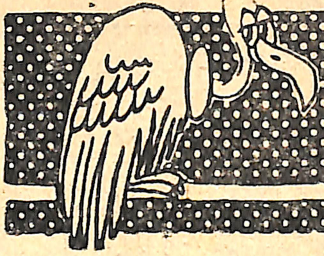
TÜRKİYE

BANKASI

FAAL d - 454

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba siyasi mizah gazetesi

KARAGÖZ TÜRKİYESİ

Dün, gazetelerde bir genç kız resmi gördüm: Güzel yüzlü, fidan boylu bir genç kız... Hayır, ne Holivut yıldızıydı, ne Paris mankeni. Radyoda yirmi bir puan yarışmasını kazanmış bir Ankara çocuğuydu bu...

Ben bu yarışmaları hiç kaçırmam: Odamda, kendimi de o bilgi kahramanı gençlerle imtihana sokarak duyduğum heyecan pek tatlıdır.

Sevinerek söyliyeyim: Benim şüpheyle duraksadığım çetin soruları rahatça cevaplandırıveren gençlerimiz pek çok. Ben ki, çeşitli konularda çeşitli bilgileri olmak gereken bir mesleğin adamıyım! Kolay sanmayınız bunu: Eski çağlarda bir meydan savaşının galip kumandanından bir operanın bestecisine, bir tenis şampiyonundan bir tıp âliminin adına kadar bilmek... Hem de kekelemeden, hem de üç, beş değil, yirmi bir suali, hem de dakikalarca düşünerek değil, bir kaç saniyede... Şipşak!

Siz, geçmişe hasret çeken Karabaş tecvit ulemasına kulak asmayınız. Onların hasret dolu hayallerinde kıyametler kopa dursun ,biz, kadını ile, erkeği ile, şehirlisi ile köylüsü ile yeni bir millet yapısı içindeyiz.

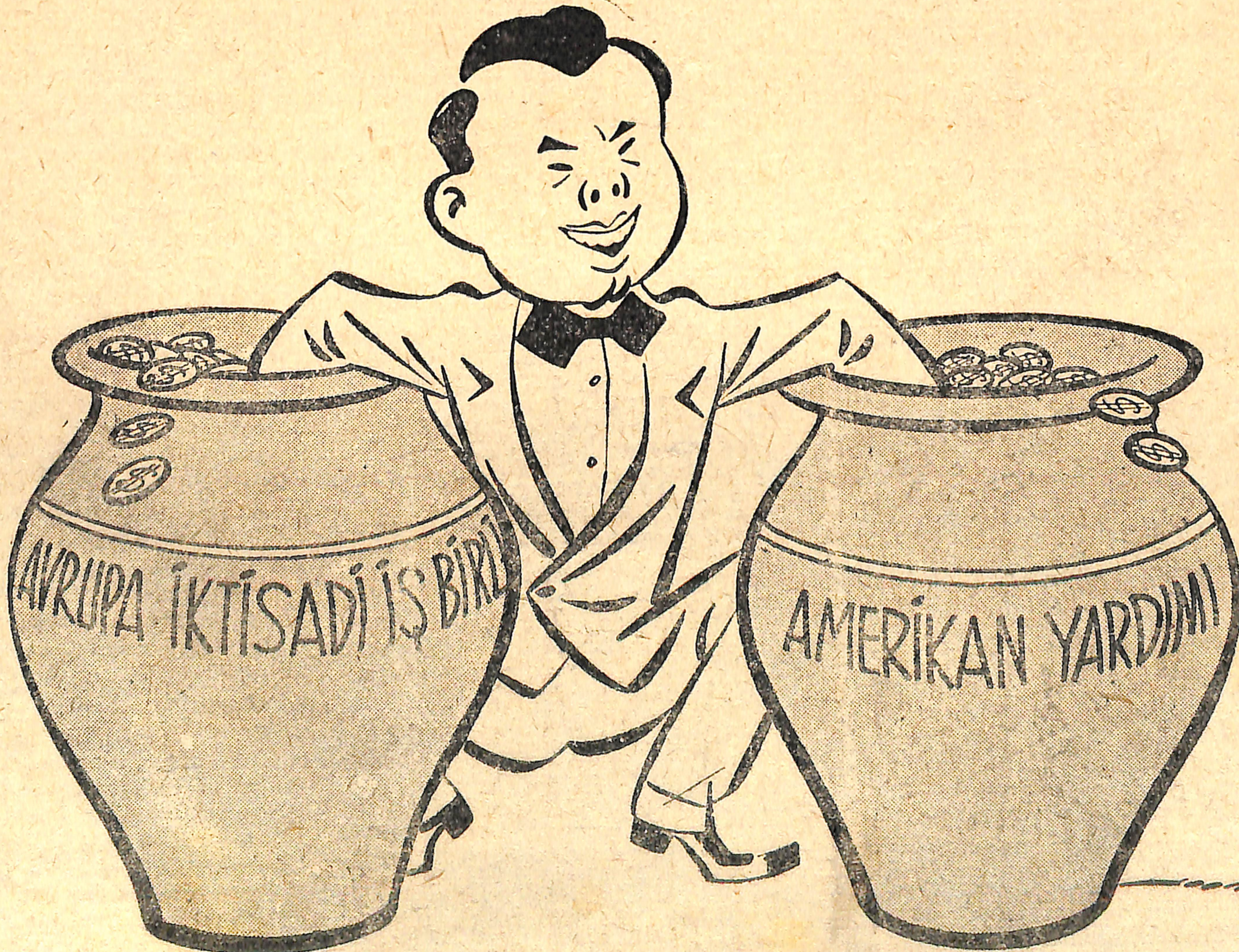
Bütün memleket ve dünya haberlerini yalnız Karagöz gazetesinden alan eski Türkiye henüz çok geride değildir. Daha yirmi beş yıl önce rahmetli Ressam Baha'nın çizdiği karikatürlere hakikatin fotoğrafı diye bakan Türk köylüsü, şimdi Radyo Gazetesinin resmî ağzına bile bir gözünü kırpıp dudak uciyle gülüveriyor!

Ne yol, ne baraj, ne fabrika... Çeyrek asırda bu kafa değişmesi... İşte asıl mucize!

Artık, kalemi her elime alışta, karşımda yirmi bir puan şampiyonu Nazan Arslantepe'yi görüyorum. Bu beyaz hayal, bana, kafamda ve kalbimde uzun yılların bilgi diye, duygu diye, düşünce diye biriktirdiği ne varsa, hepsine ışık tutan gözlerle bakarak gülümsüyor.

Bu güzel, ama acı gülümsemeden hepimiz, hepimiz sevinmeli ve hepimiz, hepimiz korkmalıyız: Sütun sütun yazanlar, meydan meydan konuşanlar... Hele iktidar koltuğuna kurulup karşısındakilere göz yerine Kaf dağı burunlarının delikleriyle bakanlar!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

Polatkan — Oooh... Bir elim yağda, bir elim balda!.

Bilinmiyen Masraflar

Belediye bütçesinin sosyal yardım kısmı varmış. Bu sosyal yardım ne ola? Hep birden düşünelim, bakalım Belediye bütçesinin sosyal yardım parasiyle neler yapılır?

İstanbul'a taşradan gelenler arasında iş bulamayıp büsbütün yoksul düşen yaşlılar vardır. Tedavi için gelip de geldiğinden daha da kötü durumda sürünüp kalan kadınlar, çocuklar vardır. Dilenmek zorunda kalan kimsesizler vardır. İstanbul, koca bir büyük şehir bu...

Köylerine, kasabalarına dönecek yol parası olmıyan bu zavallılar sokaklarda sürünür kalırlar. Olsa olsa, Belediyenin sosyal yardım parasiyle, bunlar köylerine, kasabalarına gönderilir. Hayır... böyle olmaz. İstanbul Belediyesinin kapısında bir yol parası 2 lira, 3 lira için günlerce sürünürler. Resmî muamele uzar da uzar. En sonunda bu yoksullara, zavallılara, hastalara, kimsesizlere, ancak İstanbul Belediyesinin sınırları dışına çıkacak kadar bir para verilir. O da verilirse... Tahsisat bitti, para yok, bekleyin, gelecek, diye canından bezdirilenler de ayrı...

Hele şunlar İstanbul Belediyesinin sınırları dışına çıksın, sonra ne olurlarsa olsunlar... Kime sordular da geldiler? Biz onları dâvet mi ettik? Zâten kendimiz sığışamıyoruz, bize para bırakacak olan turistlerimize bile yer bulamıyoruz. İstanbul'u duyan koşuyor...

Belediye bütçesinin sosyal yardım paraları her halde bu işlerde kullanılır. Ama bir de duyuyoruz ki, yoksulları köylerine, kasabalarına değil, belediye sınırları dışına atacak para bile zor bulunan sosyal yardım parasiyle, hediyelik altın tabakalar, çakmaklar alınıyor. Alanlar kim? Belediye Encümen üyeleri. Kime almışlar? Belediye Reis Muavinine...

Belediye Reis Muavini, Bilecik Valiliğine atanmış. Belediyedeki arkadaşları onu, öyle çok seviyorlarmış ki, gönüllerinden bir hediye almayı geçirmişler. İnsanın gönlünden neler geçer. Gönüllerinden geçen hediyeyi ceplerinden para verip alacak değiller ya... Gelsin, Belediye Bütçesinin yardım faslı. Bir altın tabakayla, bir de çakmak alıp aralarından ayrılan zâta vermişler. Kim bilir, nasıl ayrılık ziyafeti, o ziyafette ne «vedâ» nutukları çekilmiştir. Sonra iş her nasılsa mahkemeye düşmüş. Belediye parasiyle hediye alanlardan biri mahkemede şöyle diyor:

— Belediye Daimî Encümenin de, terfi ederek, başka yere tâyin edilen yüksek makam sahiplerine bir hediye almak âdet olmuştur.

Aman ne güzel âdet bu. Hem de yüksek memurlara... Öyle ya, en çok onların hediyeye ihtiyacı var. Pek çok sevdikleri zata hediye almak için kimsenin keseye davrandığı yok. Belediye parasından cömertlik. Ooh, ne iyi...

Mahkemede, sanıklardan biri kendisini şöyle savunuyor:

— Biz, evet, altın tabakayla çakmağı alıp hediye ettik ama, bunların parasını yardım faslından değil, «bilinmeyen masraflar» kısmından aldık.

Türkçede «kitabına uydurmak» diye bir deyim vardır. İşte bir kitabına uydurma örneği karşısındayız. Altın tabakayla çakmak, yardım faslından alınmamış da, «bilinmeyen masraflar» faslından alınmış. Ne değişiyor? Hem bu «bilinmeyen masraflar faslı» da nasıl bir masraftır? Ne güzel bir fasılmış bu... Nasıl olsa «Bilinmeyen masraf» hesabı, kitabı da yoktur, ister altın tabaka alınır, ister altın kafes... Artık insaflarına kalmış.

Şimdi size, daha şaşacağınız bir şey söyliyeyim. İstanbul Belediyesi, kendi memurlarının sırayla on beşer gün, birer ay yazın dinlenmeleri için Florya'da evler yaptırmıştı. Bir gazete bu evlerde kalanların adlarını açıkladı. İçlerinde Belediye'den tek kişi var. Geri kalanları da hep sayılı kişiler. Bunların bir çoğu da, bu evleri ses sanatkârları hanımlara vermişler. Şimdi bu Belediye evlerinde şarkıcı bayanlar yan gelip dinleniyorlarmış.

Daha şaşılacak bir şey söyliyeyim. Her hangi bir yurttaş, elini kolunu sallayarak bu Belediye evlerinin olduğu yere gidemiyormuş. Polisler çevirip sorguya çekiyorlarmış. Orası, yasak bölge gibi bir şey olmuş.

Daha da şaşacağınız bir şey söyliyeyim. Bu evlere girenler, bir ay oturup çıkacaklar, yerlerine başkaları taşınacakken, girenler çıkmıyorlarmış. Ne yaparsınız? Çıkmıyorlar işte. İstimlâk edilen evlerin 24 saatte boşaltıldığı İstanbul'da, Belediye evlerine bir giren, bir daha çıkmıyor.

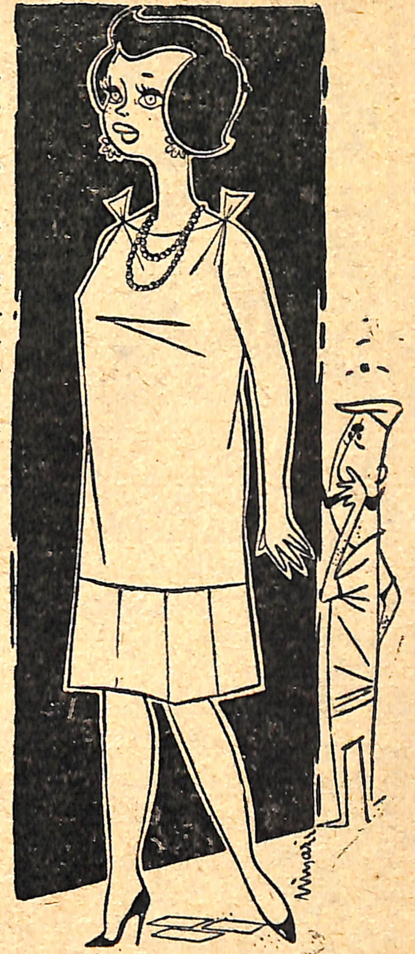
Bir şey daha söyliyeyim de büsbütün şaşın, ağzınız açık kalsın. Belediye parasiyle hediye aldıkları için mahkemeye verilen sanıklar da, Belediye evlerinde oturanlar, çıkmıyanlar arasında.

Bütün bunları gazeteler cayır cayır yazıyor ama kimsenin aldırdığı yok.

İstanbullu hemşeri belediye vergisi ödesin, ha babam yere tükürdü, tramvaya atladı diye ceza versin de, Belediyenin bütçesini doldurmaya çalışsın.

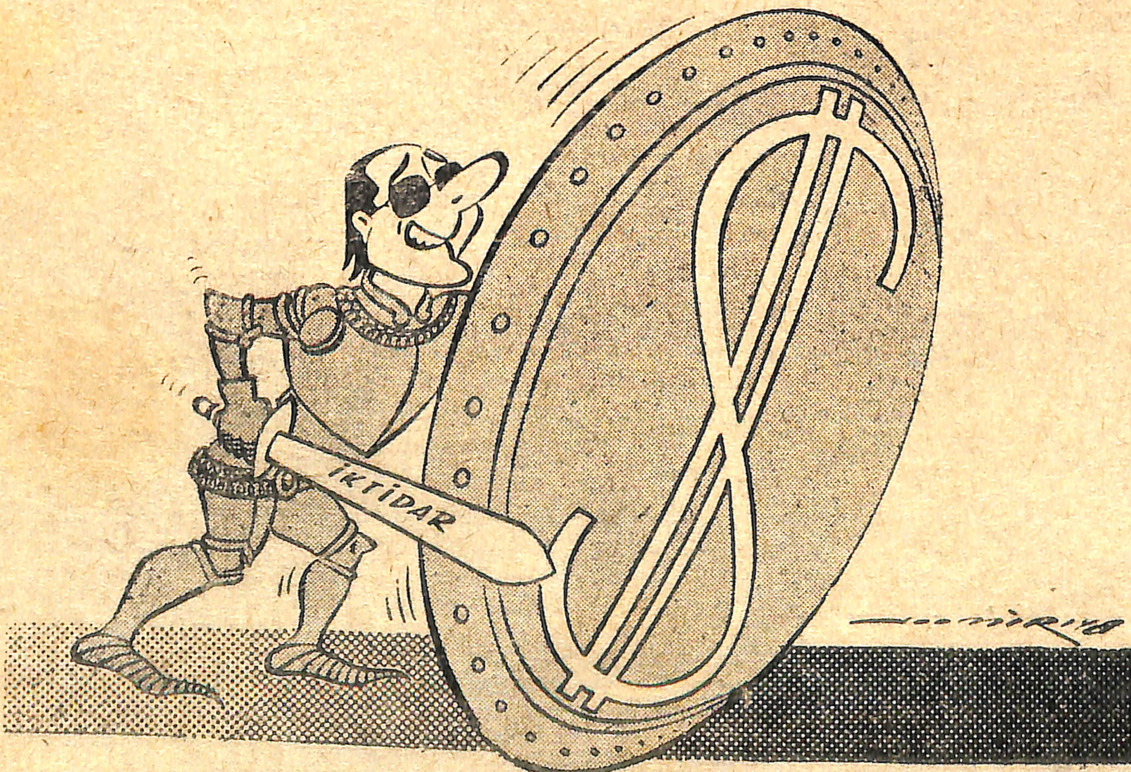
Amerika Cumhurbaşkanının sekreteri, bir tüccardan, karısına bir kürk hediye aldı diye yer yerinden oynadı. Bizdeki hediye tüccar malı değil «mîri malı» ama kimsenin kılı kıpırdamıyor. Aşkolsun bize...

Çuval Modası

Hamal — Haniya götürelim...

359.000.000 Dolar dış yardımdan sonra:

— Ne kadar muhalif varsa çıksın karşıma!...

KIRK-anbaR

Unutkanlık rekoru kadınlarda

Fırını kapatıp meyhane açtı

NE YAPAYIM BİRADER ÖBÜR İŞTE EKMEK KALMADI

Suçlu bulundu: Fiatları yükselten gazetelermiş

YOHH... BİZ ÖYLE ÜNİVERSİTE, YÜKSEK OKUL MEZUNU DEĞİLİZ.. 200 LİRAYA ÇALIŞMAYIZ...

Açılış töreni için alınan koç beklemekten zayıfladı

KOÇ.....YİĞİT

BAKKAL

—BİZİM SEMTİN EN UCUZ BAKKALI, KARDEŞ.. HİÇ GAZETE OKUMAZ MAŞALLAH..

200 lira aylığı az bulan 800 çöpçü istifa etti

Akbaba Ansiklopedisi

VURGUN:

Asıl mânası âşık. Son yıllarda en büyük aşk paraya karşı duyulduğundan, ihtikâr yoluyla yapılan büyük kazançlara vurgun ve bir hamlede milyonlar kazanan zamane muhtekirlerine de vurguncu denilmektedir.

VURMAK:

Bizim sayabildiğimize göre yirmiden çok çeşitli mânası olan zengin sözdür. Sırasiyle sayalım:

Bir şeye bir başka şeyle vurmak. Meselâ: Çiviye çekice vurmak.

Bir şeyi yere vurmak: Çuvalı, öfkeyle yere vurdu!

Eskiden adına hesap denilen aritmetikte bir rakamı bir başka rakama çarpmak: sekizi dokuza vurmak!

Bir sözü, bir hareketi olduğundan başka anlama getirmek: Şakaya vurmak!

Tatbik etmek, uygulamak: Çıbana yakı vurmak, sırtına lâpa vurmak.

Güneş vurması, balığın karaya vurması, kömür vurması, yalanın yüze vurulması, kalbin vurması, hep ayrı ayrı mâna farklariyle ayni kelimedir.

Fakat, günümüzde en önemli kullanılış yeri, biçimine getirip kârlı bir iş vurmaktır.

YUMRUK:

Elin beş parmağı sıkılmış şekli. Döğüşte kullanılır: Yumruk yumruğa geldiler, deriz.

Atalarımız «El yumruğu yemiyen kendi yumruğunu Bozdoğan armudu sanır» buyurmuşlardır.

Yumruk, küçümseme manasında da kullanılır: «Yumruk kadar şey» deriz.

Gözdağı vermek mânasına dilimizde «Yumruk göstermek» tâbiri vardır.

Tevfik Fikret, zulümden şikâyet ederken:

Yumruk elvermemiş, topuz vurmuş,
Hak diyen ağzı taşla susturmuş!

diyor.

Palavracının biri, kahvede:

— Bir yumrukta dört dişini birden kırdım!

Diye öğünürken, içeri giren sahici bir kabadayı:

— Ulan kimin?

Diye gürlevince, herif boynunu büküp fısıldamış:

— Sarımsağın!..

YUTKUNMAK:

Tükürüğünü yutmak, yahut ağzında hiçbir şey yokken, varmış gibi, yutma taklidi yapmak. Manav dükkânı, lokanta vitrini, hele yazın plâjda mayolu bir güzel karşısında ağıza dolan sulu aruları yutmak!

En önemlisi, dilin, yahut kalemin ucuna kadar gelen bazı sözleri, evirip, çevirip, içe sindirmek!

YÜREK:

Kalbin öbür adı. Cedaret anlamında kullanılır. Şu eski ramazan mânisi meşhurdur:

Yenicami direk ister,
Söylemeye yürek ister!

Türkçede, yürek halk diline işlemiş, çeşitli mânalar taşıyan bir kelimedir:

Sevindiğimizi «Yüreğime su serpildi», üzüldüğümüzü «Yüreğimin yağı eridi», korktuğumuzu «Yüreğim hop etti» diye anlatırız.

Yahudinin korkaklığını anlatmak için ise: «Yürek Selânik» derler.

Zamanımızda böyle Yahudi kalmadığını artık Mısır'daki Abdül Nâsır bile biliyor!

İngiliz Kumaşı

★ AZİZ NESİN ★

İLKİN köyden Recep, amcası Mahmut, amca oğlu Yusuf geldiler. İstanbul'da iyi bir iş bulurlarsa, geride kalanlara «Tez, koşun gelin» diye mektup yazacaklardı. Recep'le Yusuf yıkım işçisi oldular. Recep'in amcası Bekir Ağa da temizlik işçisi oldu. Bir ay kadar çalışıp, İstanbul-daki durumu öğrendikten, yeni geleceklere iş yeri sağladıktan sonra köye mektup yazıldı. Recep'in dayısı Bekir, ikinci bölük gelenler arasındaydı. Bekir, Recep'i köyden çıkarken üstündeki yırtık, pırtık elbiseler içinde görünce:

— Len bu ne? Bu goca şeher yirde hevâya mı çalıştın yattın? Bir yeni urba dikinemedin mi? diye sordu.

Recep:

— Gulağasma dayı, daha ne oldu ki. düneğin bir, böğün iki... dedi.

— Len, bi yabanlık pantol ney de mi alamadın?

— Dur hele, alırız dayı...

Gündüzleri istimlâk edilen yapılarda çalışıyorlar, geceleri de hep bir köyden altı hısım, büyük eski bir evin alt katında, bir tek odada yatıp kalkıyorlardı.

Recep'in dayısı Bekir, öbürlerinin değil de, ille Recebin neden yeni bir elbise yaptırmadığını bir türlü anlıyamıyordu. Ötekiler nasıl olsa urba murba almazlar. Köyden nasıl geldilerse, yine öylece dönerler. Ama bu Recep köydeyken, yatar kalkar:

— Hele bi İstanbul dinen şehere bi varalım, birez para yapalım. Sırtımıza yeni bi urba dikinelim, der dururdu.

Hiç değilse bunu günde üç, dört kere söylerdi. Oğlan, giyime kuşama iyiden iyiye düşkün. Dayıları ona bu yüzden «Hevâyi oğlan, deli oğlan» derdi. Daha askerliğini bile yapmadı. Gurbete de ilk çıkışı... Askere gitmeden gurbete düşmeden bir erkek, erkek mi olurmuş? Elbiseye bunca düşkün olsun da deli oğlan, bi elbise almasın, olur bir iş değil...

Hepsinin üstü başı bitikti ama, en kötüsü Recebin elbiseleriydi. Ceket, üstünden dökülüyordu. Pantalonun kumaşiyle yamaları birbirinden ayırdedilmez olmuştu. Paçalar, kollar liğme liğme... Sabahtan akşamacak taşlar, demirler arasında kazmayla, kürekle, mille, varyozla çalışmaktan yırtık pırtık elbisesi temelli dökülüyordu Öbürlerinin kılığının da onunkinden ayırdı yoktu. Ancak, onlar ufak tefek olduklarından elbiselerinin yırtığı pırtığı Recebinki kadar göze batmıyordu. Yaş on dokuz ama Recep koca bir yiğit. Erkek azmanı, çam yarması dedikleri işte bu. Yedi köyün bir delikanlısı. Ayağına uyan hazırcıda papuç bulamadığı için, şimdiyecek hiç papuç giymedi. Hep, kamyon lâstiğinden çarık giyer. Elbise üstünde, yatır türbesinin parmaklığına düğümlenmiş adak çapıtları gibi duruyor. Gece yatarken Recep, elbisesini hiç çıkarmaz. Soyunup giyinirken elbise çatır çatır sökülür, yırtılır. Bir kere her nasılsa üstüne geçirmiş, en iyisi bir daha çıkarmamak.

Üç ay çalıştılar. Elbiseye düşkün değillerken Recep'ten başka hepsi, iyi kötü birer kat yabanlık elbise aldılar. Kimi elden düşme ceket aldı, kimi kullanılmış asker külotu uydurdu. Hepsi az buçuk kılığını düzdü. Bir Recep'in aldırış ettiği yok. Dayısı:

— Len oğlum, bu ne iştir, temelli cıbıl oldun. Edep yerin zuhur edecek... diyorsa da, Recep:

— Hele dur dayı hele dur... diye onu atlatıyor.

İstanbul'da ilk gelenler altı buçuk ay sonrakiler beş buçuk ay çalıştılar. Kış geldi. Hepsi de alacağını alıp yüklendi, köye dönüyorlar. Recep yine o Recep... Üstündeki urbanın urbalığı kalmadı. Recep de hiç bir şey almadı değil. Aldı ama, bir tek elbise almadı.

— Len uryan kalacaksın, şordan git sırtına bir urba uydur...

— Durun hele...

Dayısı iyice kızdı:

— Tövbeli misin hey oğlum, senin besbelli ar damarın çatlamış, git şordan... diye Recep'i koğunca:

— Canım dayı, bizim de bir bildiğimiz var helbet, dedi.

— Neymiş o bildiğin?

— Canım dayı biz elbise almadık mı? Aldık. Parayı sokağa attık. Hem de elbisenin şâhını aldık. Gel gör, bi sahat giymeğe kısmet olmadı. Bi aylık kazancımız uçtu, gitti.

— O nasıl iş? Yoksa güzelim elbiseyi çaldırdın mı?

— Yo. Ne çaldırması... Vara çalınaydı da, biri giyeydi.

— Yoğusam yitirdin mi len?

— Vara yitireydim. Bırak dayı, yaramı depreşdirme...

— Yoğusam dara geldin de yok parasına sattın mı?

— Değel vallaha...

— Yoğusam kumarda ütüldün mü?

— Tövbeee... Kumar da neymiş dayı?

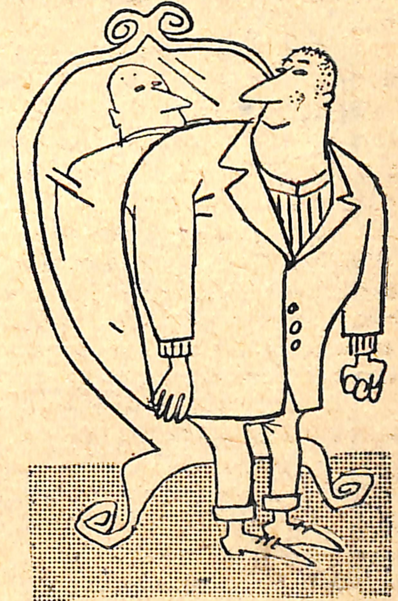
— Len adı batası, elbise uçtu mu? Çaldırmadın, yitirmedin, kumarda virmedin, satıp etmedin, imanı kırık alçak, bu elbise durduk yerde uçtu mu?

Dayısı Recep'i iyice sıkıştırmıştı. Recep de olanı biteni anlatmak zorunda kaldı:

— Yahu, biz koydeykene hele bi İstanbul'a varalım da, bi efendi kılığına girelim, demedik mi?

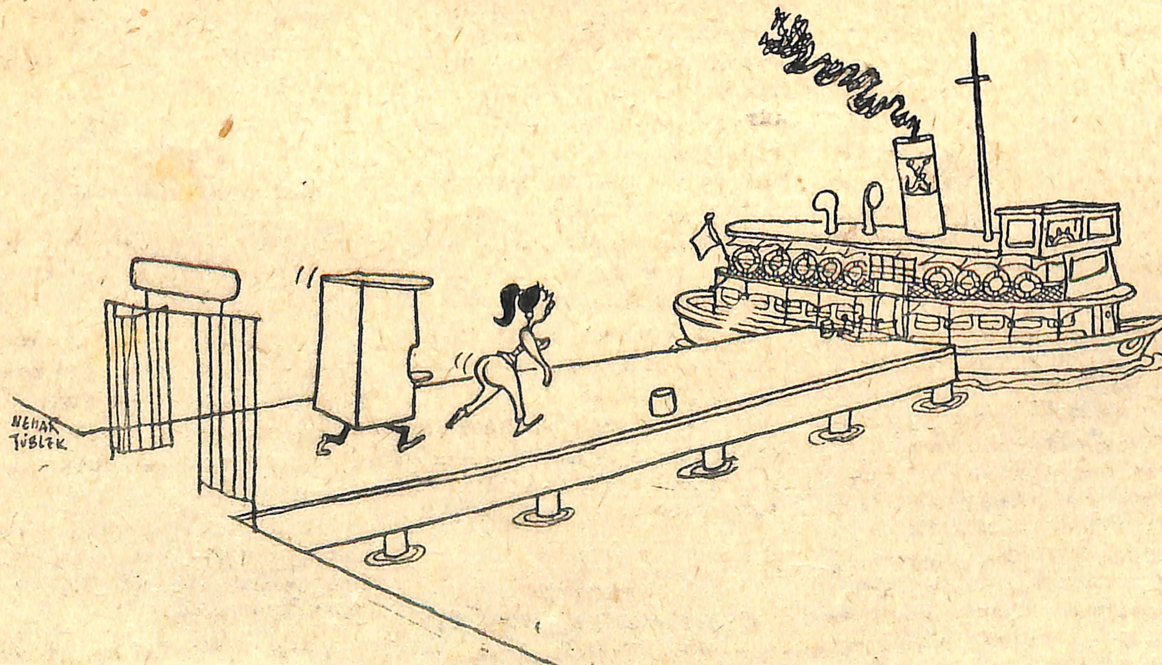
— Dedin de bu mu efendilik?

— Dur da diğne. İstanbul'a geldik. İşe girdik. Yemedik, içmedik. Mâmit emicemnen oğlu giller kofte ney bile yidiler. Biz yidik

mi? Yok! Yusuf dirsen sinemaya bilem gitti. Biz gittik mi? Yok! Düz daban İbraham goynek aldı, sahat aldı. Biz aldık mı? Yok! Amanın para toparlansın da bi urba alalım dedik. Zabah akşam urbacı dükkânlarını kolladık, urbanın şâhını seçtik. Bir ay diyende cebimizde yüz sekizen pangınot oldu. Urbayı gozümüze kestirmişiz. Vardık dükkâna. Sen hazarcı dükkânına girdin mi dayı? Sen urbacı milletini gordün mü ki kerem? Yok, nirden goreceğn? Tükkâna varır varmaz, çepiçevre beni guşattılar. Şaştım galdım. Yoldan gitsen, kimse dönüp suratına bakmaz. Tıramvaya neye binsen, üstüne sürtüneceğn deyi senden gaçar. Burda elime, ayağıma düşdüler. Pek ağnayamadım ya, bunlar ya urum, ya da yafudi. Herifler pervane oldular, önümde ardımda fır fır dönüyorlar. Kimisi «Buyrun» diyo, kimisi «emredin» diyo, kimisi «paşam» diyo. Ben şaşdım galdım. Sen ne diyon dayı, dilim dutuldu be. bi lâf çıkmıyo ağzımdan. Kimi yakamı dutuyo, kimi paçama saldırıyo. O goca tükânın efendisi, uşağı hep ayağıma töküldü. Gaçıp gideceğim, ayıp. Orda dursam, lâfımı unuttum temelli. Benden bi lâf çıkmadığını gorünce, tükânın zahabısı, ordaki adamla-

Vapur iskelelerinde seyyar gişe kullanılıyor!..

YAZISIZ!..

rına:

— Ne duruyorsunuz, ağamıza bi gat elbise çıkarın, dedi.

Ben de yüreklendim:

— Hee, iyi bildin hemşeri, bi gat urba... didim.

Hangi bi gat, önüme yüz gat urbayı töktüler. Bre dayı allasen, urbacı tükânına girmemişsin, bilmezsin, bi de söylersin. Urbalara baktım, hepisini goynüm çekti. Bu urbalardan birini gey, mebus oldum deyi koye var. Töbe, heç kimse ağnamaz. Ben öylecene durukene iki yandan ikisi gollarıma yapıştı, ceketi çıkardılar.

- Ağam şonu gey, tam sana uygun... dediler.

Neyin geymesi, ceket daha golumdan girmiyo. Tükânın zahabısı:

— Üç lümere böyüğünü virin, dedi.

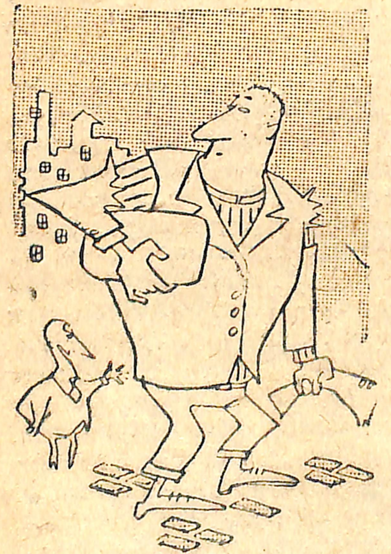
Üç lümere böyüğünü getirdiler. I-ıh. olmuyo. Tükândaki urbaları bir bir hep sınadılar. Yafudi oğlanı bi maşallah çekti.

— Bi de şonu gey ağam, dedi.

Herüfler beni duttu, zodunnan ceketi bedenime geçirdi. Sonram, beni şöölecene godular, hepisi garşıdan bakıp bakıp, maşallah çektiler. Tükânın zahabısı:

— Bu eyi oturdu, sımarlama ossa, bu gader olmaz. Pantalo da geydirin, dedi.

İki kişi birden bacaklarıma vardılar. Pantalu sıyırdılar. Küskü demiriynen goca daşı galdırır gibi, ha babam, de babam, pantalu ayağıma soktolar. Garşıma geçip, uzaktan bir bir baktılar. Birer daha maşallah çektiler. Bi oğlan «Aynaya bak bi yol» dedi. Aynaya götürdüler. Beni bi görsen dayı, töbe tanıman. Böylecene bi koye varsam, millet vali gelmiş deyi feleğini şaşırır. Ben:

— Gaça bu urbalar, dedim.

— Parası goley, hele sen bi beğen de ağam. Bizim vazifemiz sizi memnun etmek, dediler.

— Ben sizden memnunum, Allah da sizden memnun ossun, urba gaça? deyi bi daha sordum.

— Şimdiki zamanda bu urba paraynan mı, bedafa... dediler.

Biri susuyo, biri gonuşuyo.

— Tas tamam da oturdu.

— Bu gader olur de ki sımarlama. Sımarlama ossa böyle olmaz.

— Bi yaraşdı ki hemikerim, eh...

Ben de onlara:

— Aldım, gabul ettim, kaça? dedim.

— İki yüz yetmiş lira, demez mi?

— Gardeşlik, çıkar elbiseyi, dedim.

— Beğenmediniz mi? deyi sordu.

— Beğendim beğenmesine, emmo bahalı...

Aman dayı, ne ağzı galaba bi herif.

— Böyle gumaş şindik yok, diyo, şu gumaşa bak bi yol da öyle gonuş, diye. Halis muhlis İngiliz gumaşı...

— Hâşâ bizim gumaşa bi özür bulduğumuz yok. Urbayı da beğendik. Velâkin bize bi ay misaade...

Herif, İngiliz gumaşı, diyo, başka demiyo. «Bu urbayı gey, bana dua et» diyo. «Bu gumaş ölmez oğlu» diyo. O diyo, bende ses yok. Sonunda.

— Size bi ikram yapalım, ayağınız alışsın... dedi.

Urbayı iki yüz elli gaymeye verir oldu. Ben gene ı-ıh, dedim.

Herif, evlâdiyelik bi urba, diyo, müşteri olun, her zaman tükâna buyrun deyi verdim, diyo. Deriken, ine ine iki yüze indi. Tükâncı:

— Zararına virdim, varsın bu da böyle gitsin, zararına... deyi yemin billâh ediyo.

— Arkadaş, dedim, senin ağnayacağın bende o gader para yok. Bende topu topu yüz sekizen gaymo var.

Adam:

— Verdim, deyi bağırdı. Hadi hayrını gor, güle güle gey... Halis muhlis bi İngiliz gumaşından bi urba giyeceğn... On yıl gey, babanın oğluna iki yüze sat...

Üstümden çıkan pılı pırtıyı verdiler. Ben de yüz sekizen parganotu saydım. Dışarı çıktım. Yah udayı, on adım gettim getmedim, koşeyi sapıncak cart deyi bi ses çıktı. Elimi ardıma attım ki pantol ikiye bölünmüş. Eski urbaları önüme duttum, yürüdüm. Ne yürümesi dayı, yürümenin mümkün yok. Ben bi adım attıkça urba cart ediyo, öteki ayağımı atınca curt ediyo. Ulan İngiliz gumaşı... Golumu oynatatınca, gol sokülüyo, yenimi oynatıncak yen sokülüyo. Bi tenheye sapsam da kurtulsam. Temelli rezillik. Ortada anadan doğma galacağım. Yürüdükçe, İngiliz gumaşı cart curt, cart curt gidiyo. Şaşgınlıktan elimden paketi düşürmem mi? Yirden alayım dirkene, bi cayırtı ki, herkes dönüp baktı. Millet gule gule ölüyo. Eğilincek, benim pantolun ağı hep sökülmüş. Pantolun dağ bacağı ayağımın üstüne düştü, Tuu... Olur iş değel dayı.. Gaçmalı besbelli. Bi seğirttim, arkamdan:

— Deliganlı, deliganlı... deyi ses ettiler. Döndüm baktım, herif, benim İngiliz gumaşından urbanın bi golunu elinde dutmuyo mu? Herif gulüyo:

— Ceketin golu düşmüş... diyo.

Hay Allah... Bi yire girsem de, urbayı denişsem, eskisini geysem... Gayrı urbanın cayırtısı galmadı, sokülecegi söküldü, yırtılacağı yırtıldı. Bizim İngiliz gumaşı yollarda tokule tokule şukür bi ayakyoluna gapağı attım, eski urbaları geydim. Bu İngiliz gumaşının belâsından gurtuldum.

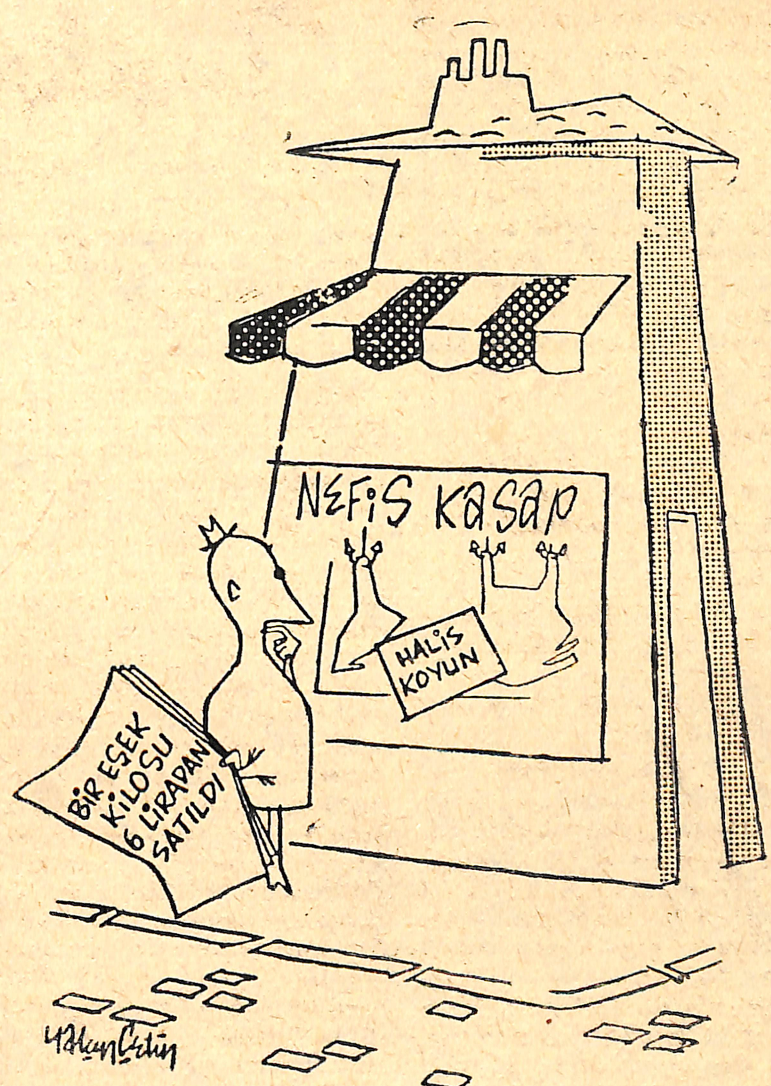
Dayısı, elini dizine vurarak:

— Tuuu hey ulan hey... Desene gitti paralar, dedi, şindik İngiliz gumaşından urba nirde?

Recep tahta bavulundan bir gazeteye sarılı bir kaç parça lâcivert keten çıkardı.

— Tökülen töküldü, işte bunlar galdı, dedi. Koye gidincek anama vireceğim de, üstümdeki urbaları yamasın.

Aziz NESİN

YAZISIZ!..

※

Utangaç!

Bir mecliste adı lâzım değil, kızını methediyordu:

— Bizim kerime tasavvur edemiyeceğiniz kadar utangaçtır. Düşünün, mayosunu giymeden katiyen denize girmez.

Doktor aşkı!

Doktor C., yeni hastabakıcısına o sırada, muayenehanesinin önünden geçen genç bir kadını gösterdi:

— Bak işte çılgınca sevdiğim kız budur.

Yeni hemşire, kıza baktıktan sonra:

— Güzel. dedi. Niye onunla evlenmiyorsunuz?

Doktor C. başını salladı:

— Evlenemem.. O benim en iyi hastamdır.

※

Lâf aramızda kalsın!

Bir mecliste, iki orta yaşlı kadın, başbaşa vermiş konuşuyorlardı:

— Aşkolsun sana Nebahat, kimseye söyleme diye o gün kulağına fısıldadığım sırrı gidip Perihan'a söylemişsin!.

— Kim söyledi sana bunu?

— Nebahat.

— O da ne geveze, sır saklamaz kadınmış meğer. Ona, bunu kimseye söyleme diye sıkı, sıkı tembih ettiğim halde..

— Dur canım, kadının günahına girme, doğrusu o bana bu sırrı söylerken ben kimseye faş edemiyeceğime dair söz verdim, onun için lâf aramızda kalsın.

Öldüm Şu Adama

★ YALÇIN KAYA ★

YUMRUK Reklâm Bürosuna girerken, kapıcı durdurdu:

— İş için mi geliyorsunuz, ziyaret için mi?

— Ziyaret için...

— Öyleyse giremezsiniz.

— Saim Beyin kartvizitini göstersem...

— Hangi Saim Beyin? Bizde iki Saim var: Gıygıy Saim, Odun Saim.

— Patron olanı?

— Gıygıy Saim... Tıknaz, kısa boylu. Kurbağa gözleri var. Onu söylüyorsun, değil mi?.. Odun Saim ondan iricedir. Koca göbekli, koca şeyli.

— Benim dediğim birincisi. Tıknaz, kosa boylu.

— Kaşının altında gözü var.

— Tamam, o!

— Nasıl bildim. Biz Filiskeliler böyleyiz işte. Leb demeden Lebibe karıyı hesaplarız.

— Nereli dedin, nereli?

— Filiskeli.

— Filibe mi?

— Filiske be, Filiske! İçelin kazası.

— Silifke desene şuna!

— Demem yahu! Doğrusunu demek varken niçin öyle diyeyim?

— Si lif ke!

— Kıvıramıyorsun. Bak benim gibi söyle: Fi lis ke!

— Peki peki, dediğin olsun! Beni Saim Beye götürüver.

— Gıygıy Saim'e?

— He, he!

Koridordan geçip buz camlı bir kapı önünde durdular. Kapıcı:

— Sen burada bekle! dedi. Bir yerlere kımıldama. Kabul edip etmiyeceğini sorayım... Adın ne senin?

— Yümnü! Yümnü İnelkarası.

— Ne tuhaf isimler var!.. Tekrarlıyayım da yanlış olmasın. Yünlü İnekarabası dedin, değil mi?

— Yümnü Yümnü! Yümnü İnelkarabası.

— Diyemeyeceğim. Senin kartazurtun yok mu?

— Neyim yok mu?

— Kartazurtun.

— ?!.

— Saim Beyin sana verdiği şeyden canım. Küçümen bir kâğıt.

— Ha, kartvizit!

Yümnü, adama kartvizitini verdi. Kapıcı odaya girdi. Birazdan:

— Buyuracaksın! dedi.

Saim, kendisini kapıdan karşıladı:

— Vay azizim, vay ruhum!.. Hangi rüzgâr yellendirdi seni?

— Poyraz!.. Fazla serin olduğundan şey tertibatımı bozuverdi.

— Keh keh keh!.. Hep aynı Yümnüsün. Hiç değişmemişsin. Aynı umursamazlık, aynı neşe.

— İşler altıköşe. Züğürtlükten uçuyoruz

Kapı vuruldu. Saim, gülümsemesini devam ettirerek:

— Girin! dedi.

Genç bir kadın. Elinde not defteri var, kalem var. Sekreter olmalı.

— Emirlerinizi bekliyorum

Saim, Yümnüden müsaade isteyip:

— Yazın Gülnur Hanım, dedi. İşkembe Mustafa, tuhafiyecilerden birini temizleyecek. Polisler, gazeteciler cinayeti niçin işledin? diye sorduklarında, «Yular marka kravat istedim. Yok dedi. Ben de vurdum.» cevabını vermeyi unutmasın. Bu tamam.. Makosen Zehranın, Gülhanede ihtiyar bir adamla uygunsuz vaziyette yakalanmasını istiyorum. Yaşından büyük bir insanla niçin seviştiğini sorarlarsa, «Yaşlı ama, gençlere değişilmez. Çok dinç. Zira SEKİZ-DOKUZ haplarından yutuyor.» diyecek.

Yümnü salaklaşmıştı. Genç kadın odadan çıkınca:

— Bunlar şaka tabii! dedi.

— Yok canım, şaka olur mu?

— Ama bir cinayet, bir...

— Bir uygunsuz vaziyet.

— Değil mi ya?

— Ot yolmasını bilmiyen, mantar toplamaya çıkmamalı. Bizim bu işler için parayla tutulmuş adamlarımız vardır. Hapishaneye düşerlerse, ki düşerler, bakarız. Ayrıyeten birkaç bin lira da veririz. İşkembe Mustafayla Makosen Zehra bunlardan.

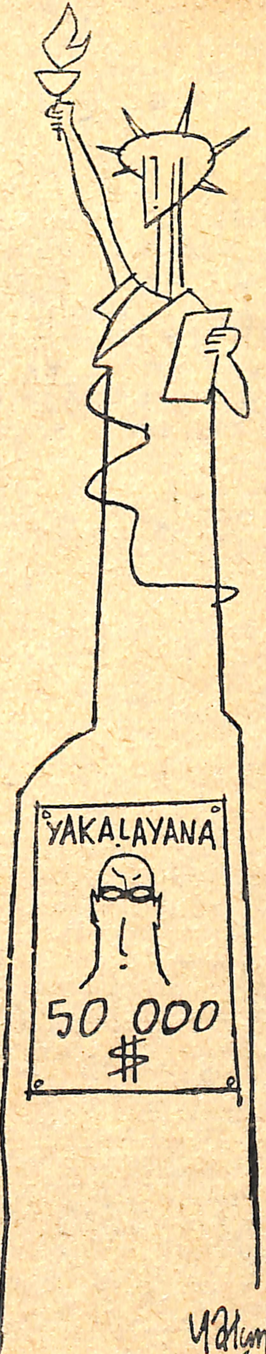
— Acayip!

— Alışılmış usullere paydos! «Yular kravatları şık olmanızı sağlar. Sükse yapmak isteyen Yular bağlar.» demiyeceksin. Yenilik gerek, yenilik. Bizde reklâm da, espri de yumruk şeklinde yapılmalıdır. Yoksa anlaşılmaz. İndireceksin yumruğu... Yumruk Reklâm Bürosu, bu yolu tâkibederek rakiplerini yaya bırakmıştır.

— Reklâmınız, satışa tesir ediyor mu?

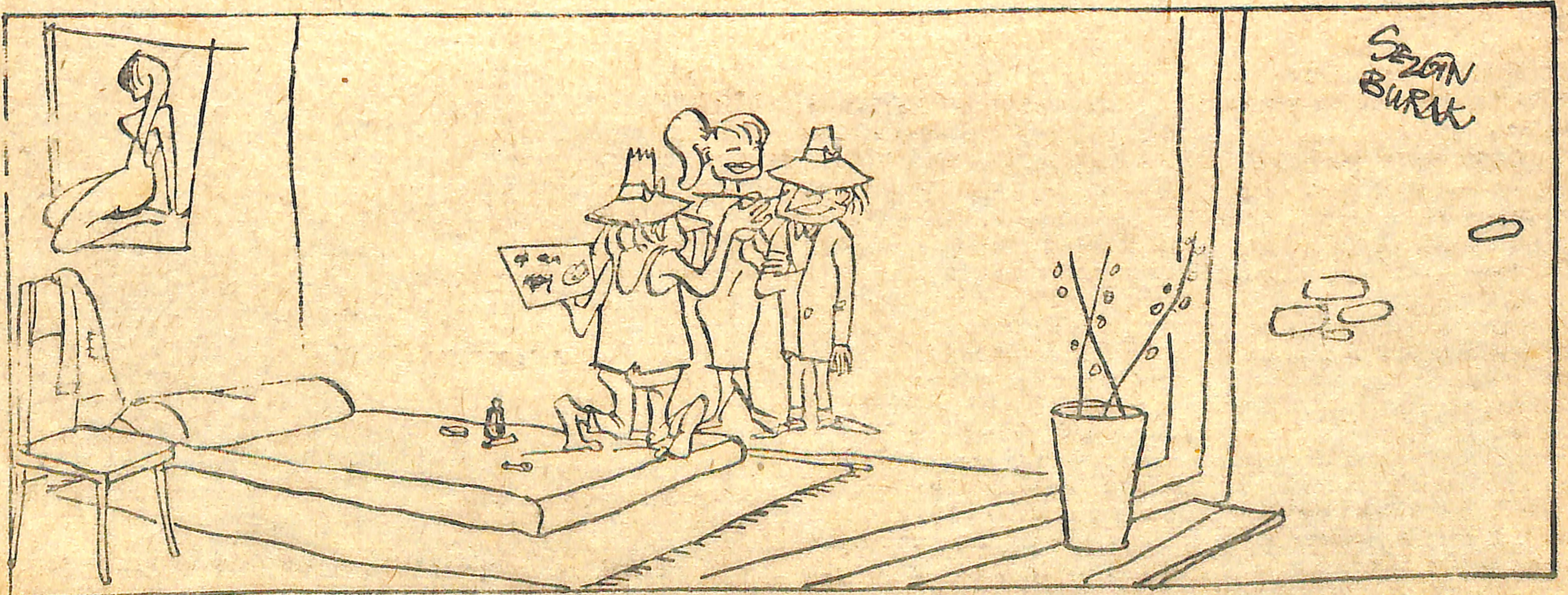
— Hem nasıl?

— Nasıl?

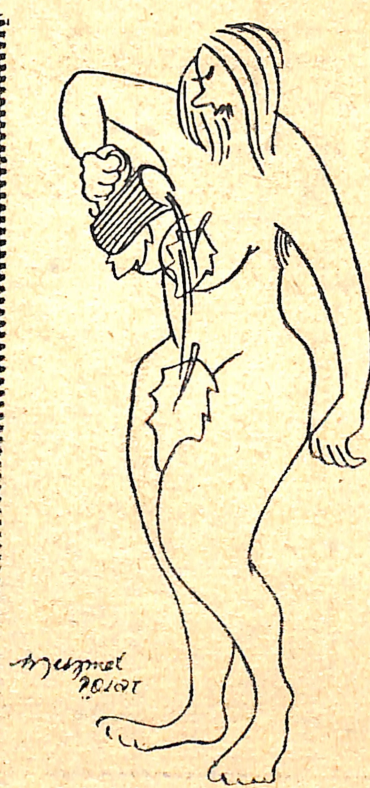

HÜRRİYET HEYKELİ!..

ZÜLKÜF BEY:

ADEM İLE HAVVA

— Senin üzerinde deneyelim.

— Be.. be... beni mi satacaksın?

— Eserlerini...

— Nerde o şans?

— Ben sana kartvizitimi ne vakit yollamıştım. Üç yıl filân oluyor mu?

— Hayır! İki yıl anca.

— İki yıl kaybettin işte.

— Nasıl kaybettim?

— O zaman meşhur olacakken..

— Reklâmımı yapacağını bildirmemiştin ki.

— Beni gör, demem kâfi değil miydi?.. Neyse bırakalım bunları. Kaç tablon var?

— Aşağı yukarı kırk kadar.

— Güzeeel!..

— Sen, adamı bayağı ümitlendiriyorsun.

— On binden kırk para eksiğine vermiyeceksin.

— On bin mi?.. On bini kırka bölersek.. Yüzde kırk, iki tane var. Kaldı yirmi. Yukarıdan bir sıfır indiririz. İki yüz elli... İki yüz elli lira kim verir benim resmime.

— Demindenberi, bu çocuk ne hesaplıyor, diyordum. Hepsi değil, tanesi on bin.

— Haydi canım, şaka etme!

— Vallahi değil!.. Git onları bir taksiye doldur getir. Yalnız bir saate kadar burada olmalısın.

— Yahu, ben, belki ressamların en kötüsüyüm

— Zaten o cihetinle meşhur olacaksın. Hadi koş! Koş ve bir an önce şöhrete kavuş!

— Eğer bu bir oyunsa..

— Hadi diyorum!

★

Debriyaj Hayrinin taksisi, büronun bulunduğu caddeye kıvrıldı. Hayri ıslık çaldı:

— Hüvüüüüüyyy! Bu kalabalık ne, bu kalabalık?!. Görülmemiş meşhurlardan birini mi karşılıyorlar acaba? Karşılasınlar bakalım.

Yümnü:

— Görülmemiş çalkanma! diye mırıldandı.

— Ağbiciğim, bu lâfa dehşetli bozuluyorum: Görülmemiş kalkınma, görülmemiş kalkınma!.. Kalkınma dediğin görülmeli Görülmemişinin, kuyruklusunun çekiver kuyruğunu!

Ressam, şoförün parasını verip tabloları indirmeğe başladı.

— Ya ya ya şa şa şa! Ressam Yümnü çok yaşa!

Kalabalık, Yümnünün etrafını almıştı. Şoför Hayri ürktü:

— İleri geri konuştum. Meğer bu herif de onlardanmış.

★

Binlikleri istiflemek üzere büroya daldı.

— Nasılsın Filiskeli?

Deyip kapıcının eline bir on kâğıt sıkıştırdı. Saim:

— Penceredeydim, Herşey istediğim gibi cereyan etti.

— Bu nasıl oldu kuzum?

— «Dünyanın en kâbiliyetsiz ressamı Yümnü İnelkaraması beher tablosuna on lira istemek küstahlığında bulunuyor. Satış şu saatte, şu yerde.» diye radyoya acele birilân gönderdim. Memlekette enayi mi ararsın...

★

Yümnü, bürodan çıkarken, bir delikanlı ellerine sarıldı:

— Ah, ne kötü çiziyorsunuz! Ben de sizin gibi çizebilsem...

Satın almış olduğu tabloyu hayranlıkla süzen bir genç kız da, arkadaşına diyordu ki:

— Ooo beybi, öldüm şu adama! Hayatımda bu kadar berbat resim görmemiştim. Renkler pis, teknik sıfır! Öldüm, öldüm şu adama!..

Yalçın KAYA

※

Tehlikeli buseler...

Plâjda, mecmua okuyan genç kız, arkadaşına döndü:

— Bak Aytül, şimdi okuduğum yazıda diyor ki, her öpecek erkek hayatından bir gün eksiltirmiş.

Aytül irkilir gibi oldu:

— Eyvah.. Demek dün gece mehtap gezintisine çıktığım o genç intihar etmek istiyordu.

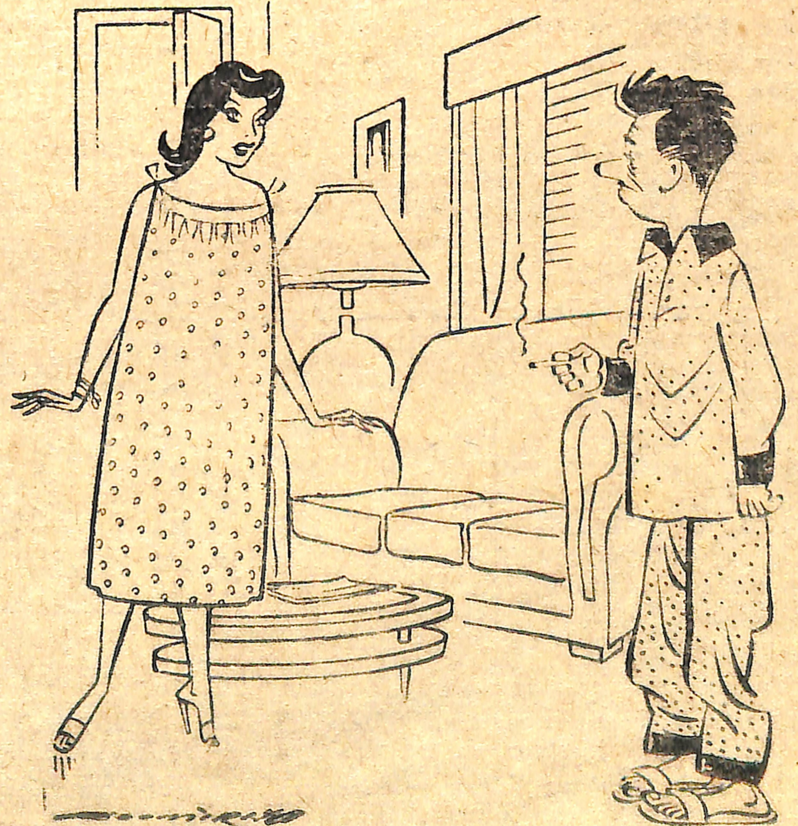
Patinaj!

İki harb zengini, lüks bir otelin barında lâf atıyorlardı:

— Bizim hanım, güzellik kremlerine çok düşkündüler. Her çeşidini alır, kullanır, yatmadan önce yalnız yüzüne üç çeşit krem sürer, ellerine, vücudunun muhtelif yerlerine muayyen kremler sürmeden yatağa girmez.

— Bu kremler onu daha fazla güzelleştiriyor mu?

— Hayır, katiyen. Yalnız her gece uyurken karyoladan yavaş yavaş yere kaymasına yarıyor.

— Bu yeni moda elbiseler beni şaşırtıyor, Sokağa mı çıkacaksın, yatağa mı gireceksin belli değil!...

HEDEFİMİZ YAĞLI KUYRUK

Ağustos 14 Perşembe 1958

Kuyruk

BAĞIMSIZ BAĞSIZ, İPSİZ SAPSIZ, TAM TARAFSIZ GAZETE

Et ve Balık alınacak

Elinde her ne çeşit olursa olsun balık ve et bulunanların Kurum'a müracaatları.

ET VE BALIK KURUMU

Kuyruk'un hususî muhabiri yattığı yerden Lübnan'da olan bitenleri bildiriyor

LÜBNAN BİZDEN ÇOK ACELE ÇELİK ÇOMAK İSTİYOR

Beyrut'a giden muhabirimizi, Kızılderili âsiler az kalsın parçalıyacaklardı muhabirimiz küçük bir yara ile kurtuldu.

Orta-Doğu hâdiselerinin patlaması üzerine KUYRUK, muhtelif bölgelere muhabirlerini göndermişti. Bu arada muhabirlerimizden Cafer de, yanına bol miktarda bez alarak Ürdün'e gitmiştir. Lübnan'da hapse atılan muhabirimizin, gönderdiği ilk yazısını aşağıda bulacaksınız.

Haydarpaşa'dan semplon ekspresine binerek Brüksel üzerinden Madagaskar'a, oradan da dört gün develer üstünde seyahat ederek, ancak ihtilâlin on altıncı günü Lübnan'ın başşehri Irak'a gelebildim. Bu Irak denen yeri görseniz şaşırıp kalırsınız. Sokaklarında deveden, filden geçilmiyor.

Bilindiği gibi Lübnan, vize vermiyor. Bu sebeple Lübnan'a girmem çok maceralı oldu. Önce Habeşistan'a gittim. Habeşistan Cumhurbaşkanı Abdüsselâm ile Lübnan Kralı Hasılıkelâm, bildiğiniz gibi kardeş çocuklarıdır. Ben eskiden Habeşistan Cumhurbaşkanı Abdüsselâm'ın resmini gördüğümden kendisini tanırım. Ona gittim, bana, Lübnana girmem için bir tavsiye kartı vermesini rica ettim. Cumhurbaşkanı Abdüsselâm Hazretleri, Türkiye'den geldiğimi öğrenince çok sevindi, hem de çok şaşırdı:

— Yahu, o kadar yolu üşenmeden nasıl geldin? dedi.

Ben de, Haydarpaşa'dan Bürksel'e kadar trenle, oradan sonra bazan deve sırtında, bazan da develerin gidemediği yollarda yayan olarak geldiğimi söyledim.

için, Abdüsselâm Hazretleri Rızıkı kovmuş. Çok kızan Cumhurbaşkanı:

— Elime geçmesin o Rızık, onu yerim! dedi.

Rızık'ı tanıdığım için de bana tavsiye kartı vermedi. Habeşistan'da kaçakçılık son derecede ilerlemiş. Kaçakçılar bana bir aslan postu verdiler. Ve beni hududa kadar getirerek, yolu gösterdiler. Aslan postunu giyerek huduttan girdim Zaten Habeşistan ile Lübnan Krallığı arası çok bir şey değil. Beni aslan zannettiler. Lübnanda aslanları ehlileştirmişler. Lübnan'ın başşehri Bağdat sokaklarında, binlerce aslan dolaşıyor. O kadar çok aslan var ki, Belediye bu aslanları sık sık zehirliyor. Bağdat'ta, aslan postunu attım. Bağdat sokaklarında, Suriyeli ihtilâlciler işi iyice azıtmışlar.

— Çekoslovakya'yı isteriz! diye bağırıyorlar.

İngilizler de onlara:

— Çekoslovakya'yı veremem, bana lâzım, ama Yanya'yı isterseniz vereyim, diyor.

İngilizlerin Yanya'yı vereceğinden değil, imtilâlcileri uyutmak istiyor. Bu İngilizler ne politikacı yâni, valla şaştım.

İhtilâlciler de İngilizlere:

— Biz bir kere ıhtilâli yapmış bulunduk, eli boş dönemeyiz. Mademki Çekoslovakyayı vermiyorsunuz, öyleyse kralın başını verin! diyorlar.

Buradaki duruma bakılırsa ihtilâlciler hirgün kralın başını yiyecekler. Bin bir zorlukla Kral Hasılıkelâm'ın sarayına girebildim. Kral Hazretleri benim kim olduğumu öğrenince çok fena halde sevindi:

— Bana bir iyilik yapar mısın? dedi.

— Zaten ben size yardım etmek için geldim, dedim.

— Şu altınları al da sizin tarafa kaçır, dedi.

Ben de:

— Peki, dedim.

Maksadım, altınları alıp, oradan Bülücistan'a geçmekti. Meğer Lübnan ihtilâlcileri benim niyetimi anlamak için beni, kral diye ihtilâl çetesinin reisine götürmemişler mi? Herifler, kral hazretlerine yardım için geldiğimi öğrenince beni kovalamaya başladılar. Beni, Cezayir hududuna kadar kovaladılar. Cezayir'e girince kurtuldum. Bu arada yaralandım, ölüm tehlikesi atlattım. Sakal traşı oluyordum Jilet körmüş, suratım kesildi. Çok kan kaybettim. Bundan sonra yine günü gününe

(Arkası geçen sayıda)

RAKİPSİZ FİLM YILDIZI: Zeki Müren, Hollywood'dan almış olduğu teklifi kaçırmamış, geçen hafta içinde Kaliforniya'ya uçmuştu. Kıymetli yıldız, hâlen June Allyson ile film çeviriyor.

« Memleketiniz dev adımları ile ilerliyor »

Bir yabancı bize gönderdiği mektupta yurdumuzdaki kalkınmadan takdirle bahsediyor

Evvelki gün, şehrimizde Kadıköy cihetinde bir ailenin ya-

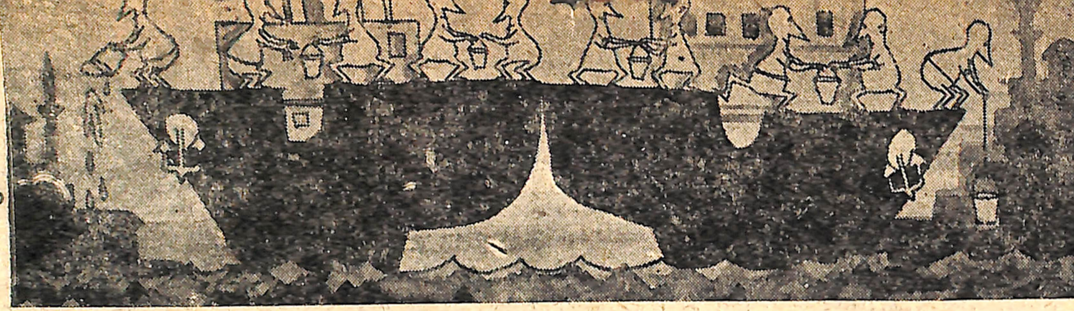
veya fahrî profesörlük unvanının verileceği haber alınmıştır.

hallesinde, kuru yemişçi bir Rızık Efendi vardır. Acaba herif hâlâ sağ mı? diye sordu.

Ben de Cumhurbaşkanı Abdüsselâm Hazretlerini memnun etmek için, o herifi hiç tanımadığım halde:

— Sağdır, mahsus selâmları var, dedim.

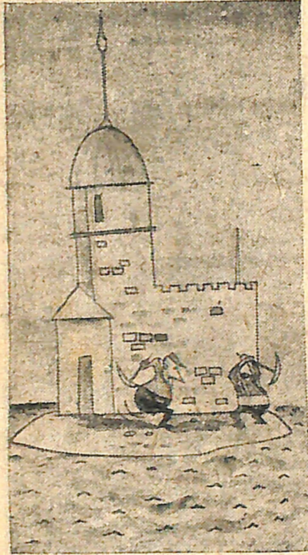
Bunun üzerine Abdüsselâm Hazretleri kızdı. Meğer bu kuru yemişçi Rızık Habeşistanlıymış ve ekselâns Abdüsselâmın akrabasıymış. Reisicumhurluk tahtında gözü olduğu

BOĞAZİÇİ İNDİRİLİYOR : Şehrimizdeki istimlâklere ve seviyelerinin indirilmesine hızla devam edilmektedir. Bu arada Boğaziçi'nin seviyesi her gün biraz daha indirilerek, Karadeniz'den Marmara'ya doğru akıntının durdurulmasına çalışılmaktadır. Fotoğrafta, Boğaz sularının seviyesinin indirilmesine ait faaliyetten heyecanlı bir sahne görülüyor. (Foto: KUYRUK)

BOĞAZ SULARININ SEVİYESİ İNDİRİLİYOR

Kız Kulesi de istimlâk edilecek

KIZ KULESİ İSTİMLAK EDİLİYOR: Geçen sene restore edilen Kızkulesi trafik sıkıntısını gidermek için bu yıl istimlâk edilerek yıkılacaktır.

Şehrimizde istimlâk faaliyetleri büyük bir hızla devam etmektedir. İstimlâk edilen yerlerin, nasıl istimlâk edildiğini tesbit için, istimlâkten sonra «istimlâk plânları» hazırlanmaya başlanmıştır. Bu plânlara göre, eksik istimlâk edilmiş binalar olursa, bunlar sonradan birkaç kere daha istimlâk edilmektedir.

Üsküdar'dan bakınca Sarayburnu'nun güzelliğini kapayan, Sarayburnu'ndan bakınca da Üsküdar'ın güzelliğini örten Kızkulesi'nin istimlâki için dün emir çıkmıştır. Kızkulesi de istimlâk edildikten sonra, daha başka neresinin istimlâk edileceği şimdilik belli değildir.

Kızkulesi istimlâk edilirken, bir yandan da Boğaz sularının seviyesinin indirilmesine başlanmıştır. Bilindiği gibi, şimdiye kadar Karadenizden Marmaraya doğru daimî bir su akıntısı vardı ve bu akıntı ile Karadeniz suları Marmara'ya, oradan da Akdenize akmakta idi.

Yapılan inceleme sonunda bu akıntının, Karadeniz'le Marmara arasındaki su seviyesi farkından ileri geldiği anlaşılmıştır. Bu akıntı böyle devam edip giderse, günün birinde Karadenizin hiç suyu kalmayıp kurumak tehlikesi vardır. İşte bu tehlikeyi önlemek için Karadeniz Boğazındaki suların seviyesi indirilerek, buradan taşınacak sularla Marmara sularının seviyesinin yükreltilmesine başlanmıştır.

Bundan başka, son zamanlarda uskumru sıkıntısı çekilmesinin sebebi de anlaşılmış, bunun Boğaziçindeki akıntıdan ileri geldiği, Karadenizdeki uskumruların akıntının tesiriyle, tutmamıza vakit kalmadan Marmara'ya geçip gittikleri anlaşılmıştır. Boğaziçi sularının seviyesi indirildikten sonra akıntı kalmıyacak, uskumrularımız da kara sularımızdan dışarı çıkamıyacaktır. Hattâ, Karadeniz Boğazından alınan sularla, Sarayburnu - Haydarpaşa arasındaki deniz suyu seviyesi yükseltilirse, uskumrularımızın dışarıya gidişi tamamiyle önlenebileceği gibi, akıntı ters istikamete çevrilerek, Marmara'daki, Akdeniz'deki balıkların bile Boğaziçine akmaları temin edilecektir. Böylece her yıl yüzbinlerce liralık balık avlayarak, bunları kokuttuktan sonra, denize daha çok balık dökmemiz mümkün olacaktır.

Boğaziçi sularının seviyesinin indirilmesine dünden itibaren başlanmıştır Denizcilik Bankasının üç şilebi bu işe tahsis edilmiştir. Denizden kovalarla çıkarılan su, su gemilerine, şilepiere, tankerlere doldurulmakta, sonra bu sular, Sarayburnu önüne dökülmektedir. Ancak kovalardan bir kısmının delik olması sebebiyle ilgililer (Devamı var)

ASKER KAÇAĞI ARANIYOR

Bolşehir, (Hususî) — Şehrimizin Eskiçeşme sokağında oturan Fatma adında biri için askerlik şubesi tarafından dâvetiye çıkarılarak, Fatma'nın askere çağırılması üzerine yapılan tahkikat sonunda, askere çağırılan şahsın erkek değil kadın olduğu, 4 çocuğu ve 18 torunu bulunduğu, askerlik çağında değil 78 yaşında bulunduğu ve hayatta değil, Cumhuriyetin ilânından önce ölmüş bulunduğu anlaşılmıştır.

Şimdi, Fatma'nın hakikaten ölüp ölmediği tahkik edilecek, ölmüşse kadın olup olmadığı muayene edilecek, erkekse yaşının hakikaten 78 olup olmadığı tetkik edilecek ve bu tahkikatın neticesine göre Fatma ya silâh altına alınacak, yahutta serbest bırakılacaktır.

vusturalyalı bir kıza, Honolulu'daki bir akrabasından bir mektup gelmiştir. Mektubu gönderen şahıs, Honolulu'nun muteber garsonlarındandır. Gönderdiği mektupta, fotoğraflarını gördüğü memleketimize hayran kaldığını anlatmakta ve yirmi sene önce de yine fotoğraflar gördüğünü, iki fotoğraf arasındaki mukayeseden bariz bir şekilde bir kalkınmaya maruz kaldığımızın anlaşıldığını yazmaktadır. Ayrıca yemeklerimizi de çok beğenmekte, bu yemekleri her ne kadar yememişse de, lezzetini yiyenlerden duyduğunu belirtmektedir.

Mektubu gönderen doğruyu görür zata ya fahrî doktorluk

İNTİHARA TEŞEBBÜS

Fatma adında bir kadın müptelâ olduğu asabi hastalığının tesiri ile bir şişe gazoz içerek intihar etmek istemiş, fakat bünyesi kuvvetli olan kadına bir şişe gazoz tesirini gösterememiştir.

6 OKKA

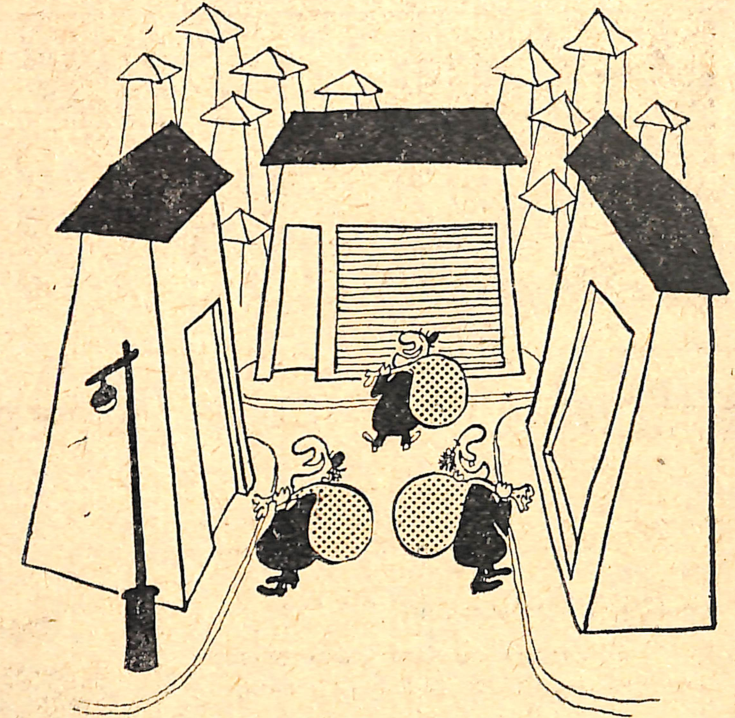
Aman da boyacı...

İstanbul'da çıkan gazetelerin aşağı yukarı yüzde doksanı muhaliftir. Bu muhalif gazeteler memleketimizde basın hürriyeti olmadığını iddia ederler.

Geçen hafta içinde Gazeteciler Bayramı vardı. Bu bayramda gazetelerin, basın hürriyetine kavuşmasının yıldönümü kutlandı. Gazeteciler yediler, içtiler, oynadılar, eğlendiler.

Hepsi iyi, hepsi güzel. Yalnız yanlış olan, bir yer meselesi. Basın hürriyeti olmadığını yazıp duran gazeteciler, bu basın hürriyeti bayramını Yeniköy'de kutladılar. Yeri yanlış seçmişler. Yeniköy yerine Boyacıköy olmalıydı.

Yakında ithalât çoğalacak (Gazetelerden)

Salomon — Haydi, ardiyeler arıyorum, mahzenler arıyorum, gizli depolar arıyoruuum!...

CALAVERAS'ın meşhur Sıçrayan Kurbağası

MARK TWAIN

BANA Doğu'dan bir mektup yazan arkadaşımın isteğine uyarak bizim ihtiyar Simon'u buldum ve kendisinden Leonidas Smiley hakkında bilgi istedim. İşte neticeyi aşağıya alıyorum.

Doğrusunu isterseniz, Leonidas Smiley'in bir efsane olduğunu, dostumun hiç böyle bir kimseyi tanımadığını sanıyorum. Onun bütün gayesi, ihtiyar Simon'a Smiley ismini hatırlatmak ve bu suretle, onun Jim Smiley hakkındaki bitmez tükenmez ve sıkıcı hikâyesini bana dinlettirmek olduğundan şüpheleniyordum. Hakikaten maksadı bu idiyse istenilen sonuç elde edilmiş oldu.

İhtiyar Simon'u Angel'deki maden kampının yıkık dökük meyhanesinin barının önünde uyuklar buldum. Dazlak kafalı ve şişmandı. Yüzünde sade. cana yakın ve samimî bir ifade vardı. Kalktı beni buyur etti. Kendisine bir dostumun bir zamanlar buralarda yaşamış olan Rahip Sayın Leonidas Smiley adındaki eski bir çocukluk arkadaşı hakkında bilgi istediğini anlattım. Bu hususta beni aydınlatırsa kendisine çok minnettar olacağımı ilâve ettim.

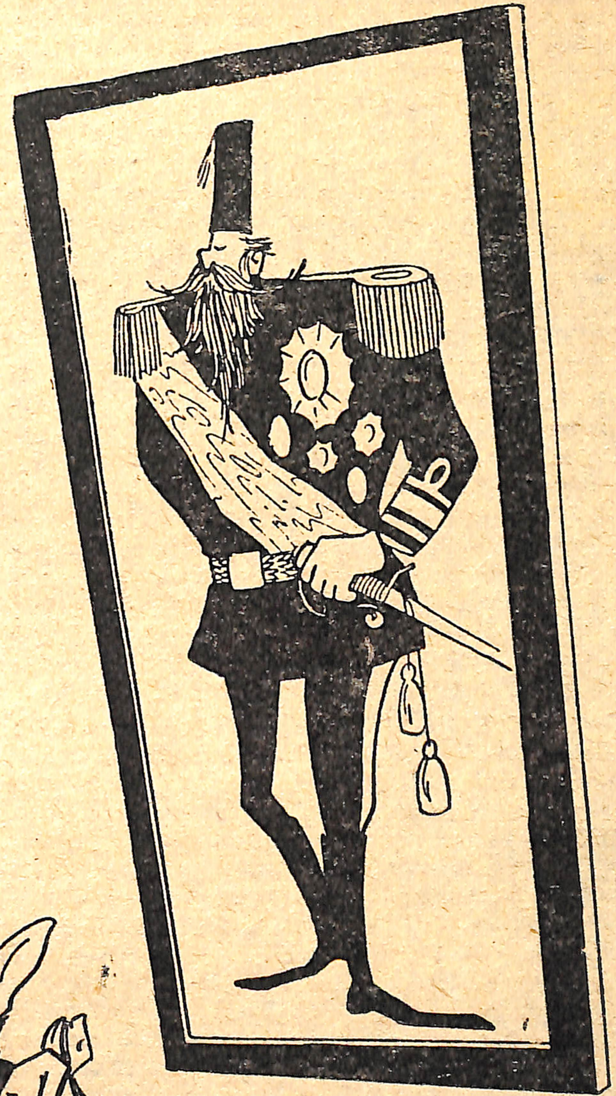
Simon beni bir köşeye çekti, sandalyesi ile de âdeta oraya sıkıştırdı ve aşağıda anlatacağım sıkıcı hikâyesine başladı. Yüzünün ifadesi hiç değişmiyor, monoton sesinde en ufak bir heyecan eseri sezilmiyordu. Fakat bu uzun hikâyeyi anlatırken öyle ciddî öyle samimî bir hali vardı ki, bunda acayip ve hakikate uymayan bir taraf bulmadığı gibi bunu âdeta ciddiye alıyor ve çok önemli bir şey gibi görüyordu. Hattâ diyebilirim ki hikâyesinin kahramanlarının bir nükte ve zerafet nümunesi olduğuna inanıyordu.

.— Rahip Leonidas Smiley mi dedin? Dur bakalım, buralarda bir Smiley vardı ama o Jim Smiley idi. Galiba 1840 veya 50 yıllarında idi. Bunu iyi hatırlıyorum. Çünkü kampa ilk geldiği zaman büyük kanalın inşaatı henüz tamamlanmamıştı. Her ne ise şunu söyliyeyim ki, tanıdığım adamların en garibi idi. Gördüğü her şey üzerine bahse girerdi. Yeter ki karşısında bahsi kabul edecek bir kimse olsun. Fakat müthiş talihli idi. Daima kazanırdı. Meselâ bir at yarışı olsun, çok heyecanlanır fakat sonunda daima kazanırdı. İki köpek boğuşsa, bahse tutuşurdu. horoz döğüşü olsa bahse girerdi. Bir çit üzerinde iki kuş görse, önce hangisi havalanacak diye bahse girişir, bir kamp toplantısı olsa, rahip Walker hakkında iddiaya girerdi. Çünkü onu oranın en iyi vaızı olarak kabul ederdi. Hakikaten öyle idi. Aynı zamanda iyi adamdı da. Hareket etmek üzere bir araba görse, gideceği yere ne kadarda varabileceğini tahmine kalkışır, kızdırırsanız, arabayı Meksiko'ya kadar takibeder fakat muhakkak nereye gittiğini ve yolda ne kadar kaldığını bulurdu

Burada birçok kimse Smiley'i tanımıştır. Onun için hiç bir şeyin ehemmiyeti yoktu. Her ne olursa olsun bahse tutuşacak bir mevzu bulurdu. Walker'in karısı ağır hastalanmıştı. Hattâ hayatından bile ümit kesilmişti. Ona yolda rastlayan Smiley, yaklaşarak karısının nasıl olduğunu sordu. Rahip «Çok şükür iyidir, Allahın inayetiyle daha da iyi olacaktır.» deyince Smiley kendini tutamamış ve 2.50 dolara bahse girerim ki iyileşemiyecek» diye cevap vermişti.

O sene Smiley bir kısrak almıştı. Çocuklar daima onunla alay ederlerdi, çünkü aksırıklı, öksürüklü, tıksırıklı, sıska bir hayvandı. Böyle olmasına rağmen, Smiley bu attan epeyce paza kazandı. Daima, ata startta 300 - 400 metre mesafe verirlerdi. evvelâ atlar, zıplar, aksırır, daima geri kalır. tozu dumana katar, fakat sonra yarışın nihayetine doğru, ne olursa olur, sinirlenir mi ne yapar, yarışı hep bir kafa mesafesi ile kazanırdı.

Sonra, ufak bir buldog köpeği vardı. Gördüğünüz zaman, hiçbir işe yaramaz derdiniz. Hırsız mendeburun biri idi Ama ortada para ödenmeğe başladı mı, değişir, sanki bir başka köpek olurdu. Hırsla solur, bembeyaz dişleri gözükürdü. Öbür köpek istediği kadar onu ısırsın, bir kaç defa başından savursun ehemmiyeti yoktu. Bir punduna getirip art bacağından yakaladı mı, işler tamamdı. Tuttuğunu katiyen bırakmaz.

Kaynana — Rahmetli kocam... Moskof muharebesinde on misli düşmana dayanmıştı.
Gelin — Yazık.. Size dayanamadı demek!.

Birleşmiş Milletlerde bir «Zirve Toplantısı» yapılacak (Gazeteler)

YAZISIZ!..

dı. O zaman bahis kızışır ortaya konan paralar bir kaç misli artardı. Smiley bu döğüşlerde daima kazanırdı. Tâ ki bir gün kendisini faka bastırdılar, köpeği arka ayakları olmayan bir köpekle döğüştürdüler. Tam son numarasını yapmağa gelince, zavallı köpek ne olduğunu şaşırdı, ve döğüşü kazanmak için artık uğraşmadı. Smiley'e kendisini art ayakları olmayan bir köpekle boğuşturduğu için şöyle bir baktı, bir köşeye büzüldü ve orada öldü. Zavallı iyi bir köpekti. Adı da Andrew Jackson'du Yaşasaydı belki de kendi sahasında bir isim yapardı. Çünkü kabiliyetli idi ve kendine göre bir dehası vardı, eminim. Çünkü kabiliyetsiz bir köpek bu şartlar altında katiyen böyle bir döğüş çıkaramazdı. Bu son döğüşü hatırladıkça son derece üzülürüm.

Daha sonra, Smiley fare besledi, döğüş horozu besledi, erkek kedi döğüştürdü. Artık herkese bıkkınlık gelmişti Bir gün bir kurbağa tuttu eve getirdi. Niyeti onu terbiye etmekti. Üç ay hiç bir şey yapmadı. İşi gücü kurbağaya sıçramayı öğretmekti. Şaşarsın, öğretti de. Arkasına bir dokundun mu kurbağa sıçrar havada bir iki takla atar ve sonra tıpkı bir kedi gibi 4 ayağı üstüne düşerdi. Daha sonra havada sinek tutmasını öğretti. Bunu o kadar talim ettirdi ki, bir sinek gördü mü, kurbağa bir sıçrayışta onu yere çivilerdi. Smiley derdi ki: «Kurbağalara eğitim lâzım. İstedikten sonra onlara herşey öğretebilirsiniz.» Doğrusunu istersen hakkı da yok değildi. Onu burada, şu çatı altında hatırlıyorum. Daniel Webster'i alır, (Kurbağanın adı bu idi). «Uç Daniel, hadi uç» diye seslenirdi. Daniel bir sıçrar tezgâhın üstünde uçuşan bir sineği yakalar, küt diye yere düşerdi. Sonra hiçbir şey olmamış gibi, arka ayağı ile kafasını kaşır, sanki bir kurbağa için harikulâde bir hareket yapmamış gibi lâkayıt dururdu. Bütün bu kabiliyetine göre de gayet mütevazi bir hayvandı. Doğru dürüst atlamaya gelince bu civarda onunla boy ölçüşecek hiç bir kurbağa yoktu. Hiç biri bir sıçrayışta onun kadar fazla mesafe katedemezdi. Bu onun en kuvvetli tarafı idi ve Smiley de parası oldukça daima bu kurbağa için bahse tutuşurdu. Kurbağası ile çok övünürdü. Hakkı da yok değildi hani. Dünyayı dolaşmış bir çok kimse, hiç böyle bir kurbağa görmediklerini söylüyorlardı.

Smiley kurbağasını kafes gibi bir kutuda taşırdı; onu bazan şehre indirir ve zaman zaman bahse girerdi. Bir gün kampın yabancısı olan bir adam yolda Smiley'e rastlar:

— Bu kutuda ne var?

Smiley kayıtsız:

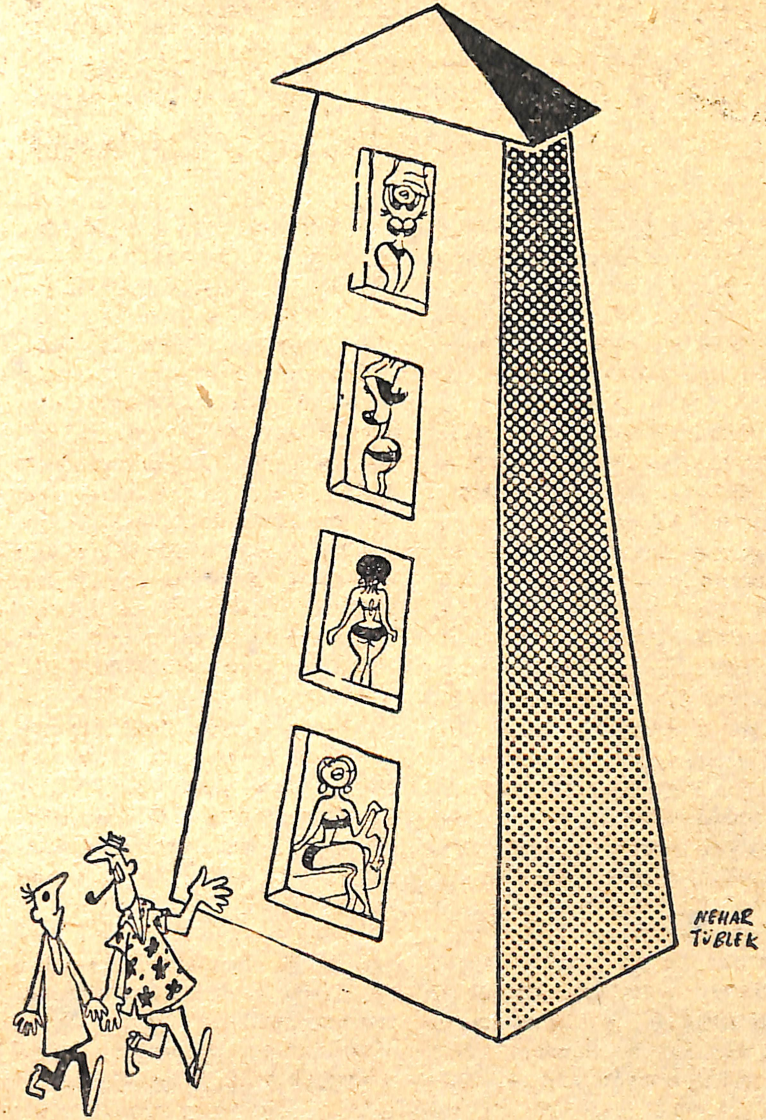
— Belki papağan, kanarya da olabilir. Fakat hiç biri değil, sadece bir kurbağa.

Adam kafesi evirir çevirir, «Sahi» der, «Peki ama ne işe yarıyor?»

Smiley hafifçe gülerek: «Ne işe yaradığını bilmem ama, Calaverastaki bütün kurbağalardan fazla sıçrar. Adam kafesi tekrar alır, iyice içine bakar sonra: «İyi hoş ama» der, «ben onu başka kurbağalardan farklı görmüyorum.»

«Sen göremezsin» der Smiley «belki de kurbağadan anlamıyorsundur, belki tecrübeň yok, belki de işin acemisisin. Mamafih ben kendi fikrimden şaşmam ve 40 dolara bahse girerim ki bu kurbağa Calaveras'taki bütün kurbağalardan daha uzun atlıyacaktır.»

Bir televizyon mütehassısı geldi... (Gazeteler)

Mütehassıs — Yoook, evvelâ televizyon programlarınızı yeknesaklıktan kurtarmanız lâzım...

Adam bir an durur, sonra sâfiyane, «Ben buranın yabancısıyım der, «Zaten kurbağam da yok. Olsa idi bahsini kabul ederdim.»

Smiley gülerek, «Zarar yok, zarar yok» der «Eğer birkaç dakika için şu kutuyu tutarsan sana da bir kurbağa bulurum.»

Adam kutuyu alır, 40 dolarını Smiley'in parası yanına kor ve beklemeğe başlar. Smiley gözden kaybolduktan sonra, yavaşça kurbağayı kutudan alır. Cebinden çıkardığı ufak bir kaşıkla, ağzını açarak gırtlağına kadar saçma ile doldurur. Bu arada Smiley de, epeyce uğraştıktan sonra bataklıktan bur kurbağa yakalar getirir adama verir, «Hadi hazırsan başlıyalım» der. Kurbağaları yanyana, ayakları bir hizaya gelmek üzere koyarlar, «Bir, iki, üç, hadi atla» diye işaret verirler ve hayvanların arkalarına hafifçe dokunurlar. Yeni gelen kurbağa bir hamlede sıçrar, halbuki zavallı Daniel şöyle bir kımıldanır, fakat sıçramak ne mümkün. Zavallı sanki yere mıhlanmış gibi. Smiley, şaşırır, üzülür fakat zavallı hayvana ne olduğunu bir türlü anlayamaz.

Öteki adam parayı alıp giderken birden döner, «Görüyorsun ya» der, «Ben bu kurbağayı diğerlerinden farklı bulmuyorum.» Smiley orada kala kalır. Acaba hayvana ne oldu diye meraklanır, pek acayip bir hali var. Bunun üzerine eğilir, Daniel'i avucunun içine alır. «Aman Allahım, bu hayvan en azından beş kilo gelir» diye bağırarak zavallıyı baş aşağı ederek iyicene sallar ve ağzından dökülen saçmaları gördükçe deliye döner, derhal adamın peşinden koşmaya başlar fakat bir türlü yakalayamaz.

Simon daha devam edecekti ama, bu anda dışardan biri onu çağırdı. «Otur biraz bekle, fazla kalmam» diye söylenerek çıktı. Pek tabiî ben de bunu fırsat bildim. Çünkü Serseri Smiley'in hikâyesi rahip sayın Leonidas Smiley hakkında bana fazla bir şey öğretmiyecekti. Sıvışmayı göze aldım, ama çıkacağım sırada Simon yakaladı ve devam etmek istedi:

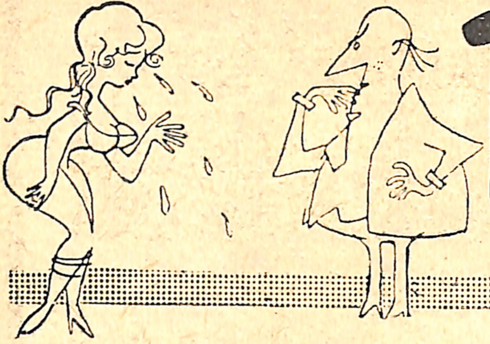
«Sonra Smiley kuyruksuz bir inek satın aldı...»

Artık benim dinliyecek ne vaktim ne de halim kalmıştı. Zavallı kuyruksuz ineğin maceralarını duyamadan oradan uzaklaştım.

1865

YAZISIZ!..

Dostlar BAŞINA

Şu dünyada, benden daha keyifli mahlûk var mı acaba!. Turp gibi vücudum var... Zenginim (Varsın, istifçi filân desinler, aldırmaaa!) Ve etrafım, dişili erkekli, inceli kalınlı, uzunlu kısalı dostlarla dolu.

Villâmın balkonunda, güneşin alnında oturmuş böyle düşünüyordum; Elime bir zarf tutuştur dular. Açıp bir göz attım:

Bre gafil!..

Bir dostun sana çok büyük bir kazık attı. eyvah!..

İmza
Baba Dostu

Bu baba dostu da kim?... Peki o kazıkçı dost kim?.. Allah Allah, dostlar içinde kaldık be!... Kafamı kaşıdım, burnumu sildim; ben bu işi anlarım; bende kafa var, kafa...

O hızla odamdan dışarı fırlamışım. Dışarda eş dost gülüp eğleniyorlardı. Başladım bangır bangır bağırmaya:

— Bana bakın heeeyt!..

Sus pus oldular.

— İçinizden birinin yediği haneyi biliyorum. Gelsin ayaklarıma kapansın, yoksa karışmam ha!..

Soluya soluya tekrar odama gittim, sandalyeme çöküverdim: Kimmiş bakalım şu kazıkçı bozuntusu anlıyalım.

Dışardakiler birbirlerine girdiler: Fis kos fis kos fis kos...

Az sonra kapının ardında, fındık faresi teldolapta dolaşır gibi bir tıkırtı oldu ve bizim amcazade süklüm püklüm daldı içeri:

— Amcaaa! Affet beni amcaaa!

Bende çıt yok: Tıssss!

— Elini ayağını öpeyim amcaaaa!

— Söyle hınzır!

— Düşürdüm zannettiğin o beş bin papeli, cebinden ben aşırmıştım amcaaaa!

Vurdum tekmeyi gitti...

Dışarda yine fis kos fis kos fis kos. Bende çıt yok. Tısss!

Bu defa içlerinden bir başkası, «O, asıl benim af dilememi istiyordu» dedi.

Az sonra bizim oda kapısı yine gıcırdayıp açıldı: Bu defa iki aydan beri gizli gizli kırıştırdığımız şen dul, ezile büzüle arzı endam etti:

— Sevgiliiiim, sevmek günâh mııı! Kapı arkasında jartiyerim kopmuştuuu o hınzır da dalıverdi içeriii, istiyerek olmadııı!. Hiiiiiii!..

Tuttum kulağından attım dışarı kâfiri.

Fis kos fis kos fis kos. kâtibim çıkıp geldi. Bu da başka numara:

— A benim velinimetim efendiiiim!.. Beni as kes biç sucuk yap... Mendilin olayım efendiiim tükür efendiiim, sümkür efendiiim!.

— Ulan sen ne haltettin?

— Biliyorsunuz efendiiim!

— Biliyorum ama sen yine söyle.

— Dört numaralı istif deponuzu, rakibinize ben haber verdim efendiiiim!

Hırsımdan, ısırdım herifi gitti.

Baktım, yooo oynatıcam. Hemen kapıyı kilitledim.

— Kimse içeri girmesin diye bağırdım, herkes dışardan anlatsın!..

Sonra arka pencereyi açıp hiç kimseye görünmeden atladım dışarı kaçtım... Tam bir haftadır villâya uğramıyorum.

Bana birahanede, sorhoşlukla bu macerasını anlatan adamı kolundan tuttum:

— Bir haftadır evine gitmiyorsun diye çıkıştım, olmaz öyle şey, hadi seni evine götüreyim.

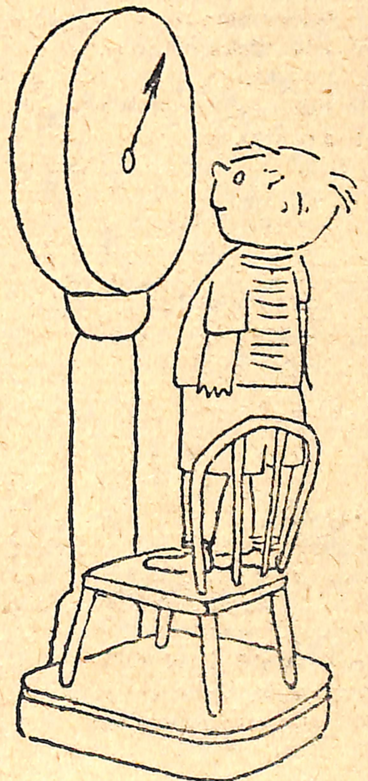
Kol kola girdik, yürüyüp gittik.

— İşte villâ burası dedi.

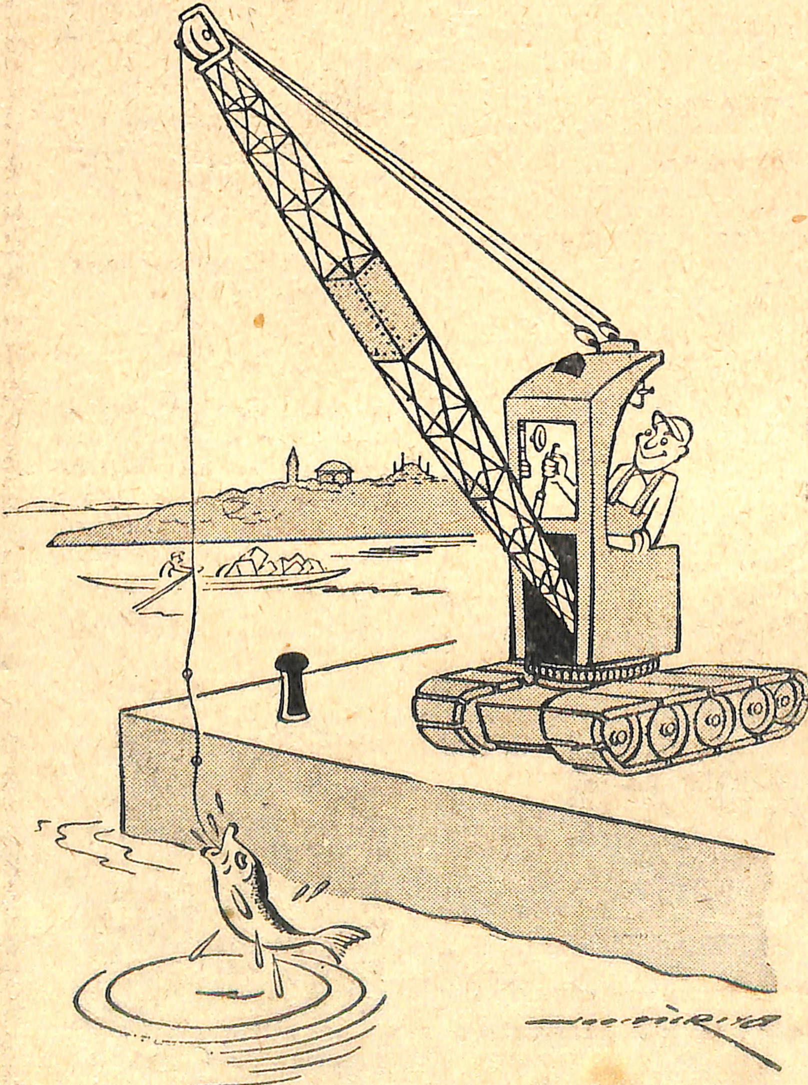
Bahçeden içeri girdik, daldık villâya...

Baktık, kapalı kapı arkasında, eş dost birikmiş ha bre anlatıyorlar. Daha anlatacakları bitmemiş!

BİTİRİM

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

Şirketin sevgilisi!

Büyük bir şirketin müdürü öfkeyle odasından fırladı ve muavinini çağırdı:

— Benim sekreterimle iş saatleri haricinde bir alâkanız oldu mu?

— Bir kaç kere beraber yemek yedik ve... Ama sizin kızacağınızı tahmin etmemiştim...

Müdür onun lâfının devamını dinlemedi ve sırayla aynı soruyu diğer muavinlerine ve bütün memurlarına sordu. Ne yazık ki hepsi karınca kararınca sekreter bayanla kaynatmıştı. Nihayet genç ve yeni bir memur çağırıldı. O:

— Hayır, dedi. Sizin sekreterinizde hiçbir cazip taraf göremedim ve onunla iş saatlerinde bile alâkadar olmadım.

Müdür sevinçle bağırdı:

— Tamam. İşte aradığımız adamı bulduk. Haydi dostum, şimdi içeri girin ve sekreter bayana kovulduğunu söyleyin.

MİLLETLER GÜLÜYOR

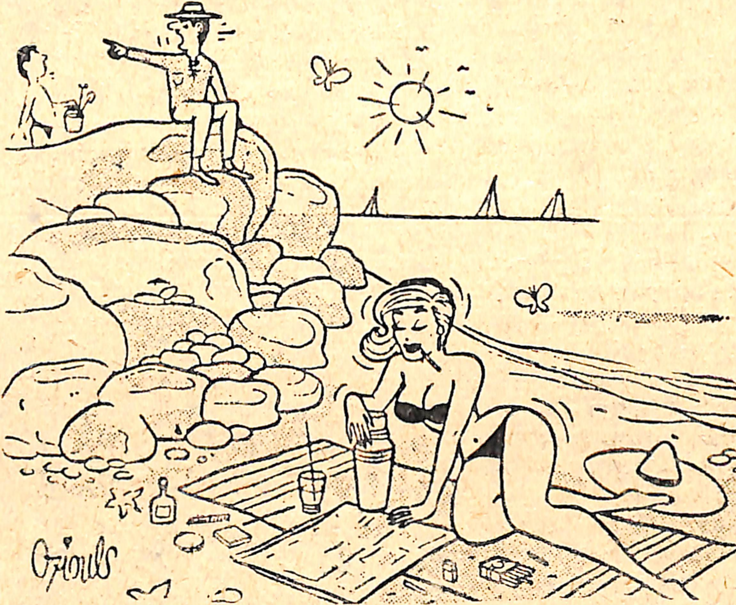
Ah şu prodüktörler!

Adamcağız çok meşhur ve marifetli köpeğini bir prodüktörün yazıhanesine getirmişti. Bu harika köpeğe şöhretiyle mütenasip bir iş arıyordu.

Hayvan sahibinin bir işaretiyle hünerlerini göstermeğe başladı. Shakespeare'den gayet zor parçaları ezbere okudu, bir sürü opera aryasını mükemmel bir soprano sesle şakıdı ve türlü marifetler gösterdi. Prodüktör bunları kayıtsız bir tavırla dinledikten sonra:

— Çok iyi, çok iyi, dedi. Şimdi bir de bacaklarını görelim bakalım!

(İtalyan)

— Oğlum git uzakta oyna, aşağısı uçurum. Benim bile başım dönüyor!..

ÇUVAL MODASI!.

— Yalnız eller ve ayaklar için birer delik açılarak!..

Hakikat!

Johnny Malone'ın bütün gayesi gemici olmaktı. On sekiz yaşını geçince bu emeline nail oldu ve Kore Harbine bahriyeli olarak iştirak etti. Gidişinden bir hafta sonra annesine gelen ilk mektubunda şunlar yazılı idi:

— «Sevgili anneciğim.

Bilirsin öteden beri gemici olmak isterdim. Bu hevesimin en büyük sebebi gemilerin pırıl pırıl ve tertemiz görünüşleri idi. Fakat bugüne kadar kimlerin onları böyle pırıl pırıl ve tertemiz tuttuklarını asla bilmiyordum.

Sevgiler..

Johnny»

(Amerikan)

— Hiç acele etme kızım, benim daha çok vaktim var!..

Ne iyi adamlar!

Genç kadın bankadan çıkarken arkadaşına:

— Şu banka memurları ne iyi adamlar diyordu, İnsana bu parayla ne yapacaksın? diye sual sormazlar! (Amerikan)

Doğum yeri!

İki küçük konuşuyorlardı:

— Ben Paris'te doğdum. Sen nerede doğdun?

— Ben mi? Hastanede.

— Yaa.. vah vah.. Peki, hastalığın neydi?

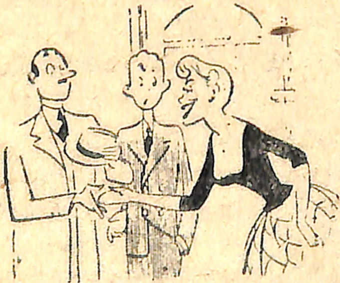
(Fransız)

Satış sanatı

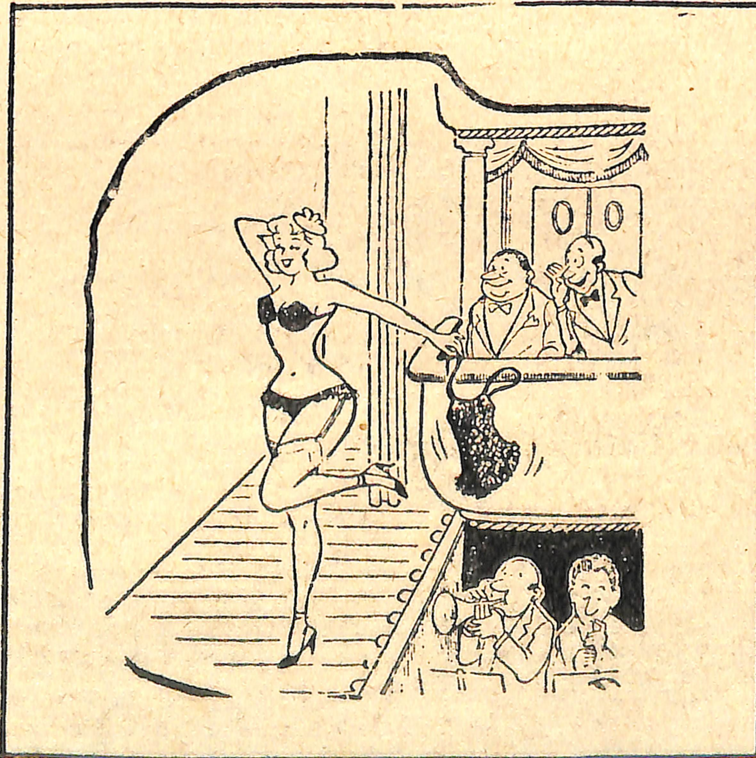
Milwaukee'nin büyük bir lokantasının vitrininde büyük harflerle şöyle bir ilân vardı:

«Lâdes kemiği 25 sent» Bu yazının altında küçük harflerle şu kelimeler ilâve edilmişti: «Eti de beraber olursa 4 dolar.»

(Amerikan)

— Demek siz kocamın patronusunuz... Ben sizi iriyarı, güçlü kuvvetli bir erkek diye hayal etmiştim!..

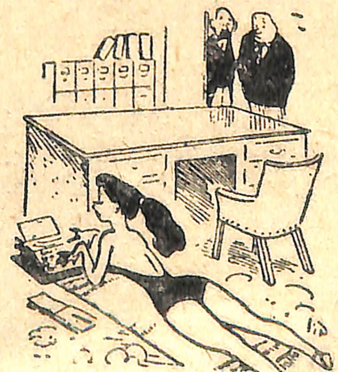

— Her zaman böyle kolay soyunmaz... Sen onu kürkler, elmaslar içindeyken görmelisin!..

Hasislik!

M. de P. nin köpeği kaybolmuştu Fakat M. de P. o kadar hasisti ki, yeni bir köpek almaktansa gündüzleri uyuyup geceleri evinin bahçesinde sabaha kadar havlıyarak dolaşmağı tercih etti.

(İngiliz)

Yaz tatiline gidemeyince!..

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 27 —

işte bu gül goncesi, nasıl olmuş, nerede bulunmuş?.. Herhalde, velinimeti bir yerde görüp meftun olmuş. O gün bu gündür, çırağ gibi yanıp, helâk olmaktadır. Ne kursağına lokma, ne de gözlerine uyku girmiyor. Bu abdi kemterin, ailesile sıkı fıkı görüşürüz. Allah ömürler versin! Hacı Bey, efendimden iyi olmasın, fakire son derece itimat ve iltifat eyler. Kızcağızın bu acıklı halini bana açtı. Acaba baldızı buradan uzaklaştırsam mı? Nereye göndersem? deyü reyimi sordu. Cevap vermezden evvel efendime arzedeyim, dedim. Ne buyurulur, sebebi devletim?

Satılmış, gözlerini iri iri açmış, sordu:

— Ne diyin, İzzet? Gız beni mi sevmiş?

— Hem de ne türlü, velinimet! Aslı han gibi, gözlerinden kanlı yaşlar akıtıyor... Geceleri: «Ah!» ettiğinde kumrulardan cevap alıyormuş!

— Amanın! Gız, gözel mi kin?

— Sultan!.. İki gözüm... Huri.

— Yazuh, be!

— Allah ömrünüzü müzdat eylesin, efendiciğim! Kalbinize göre versin inşallah! Ya? Ben bilirim velinimetimin bir ne merhametli olduğunu...

— Ülen, bu menşur ohur kimin lâfları bırah!... Nirden görmüş o haspa beni?

— Bilmem iki gözüm. O cihet malûmum değil...

— Suyle de ohutsunlar, be!

— Kime okutsunlar, keremkârım?

— Ülen, memlekâtta hoca mı eskik?

Bu samimî ifadeyi, vergi kâtibi şaka telâkki ediyor, gülümsüyordu. Mânalı mânalı:

— Onu ancak efendim okumalı ki, şifayap olsun... dedi.

— Di bah, soyhaya! Benüm neferüm var mı?

— Sebebi devletim! Her türlü lâtife bertaraf: Bu kızcağız, Allah için efendime lâyıktır. Bu radethaneye her veçhile münasip bir hatun olur. Bekârlık, hele böyle tarralarda elim bir haldir. Bekâr adam, değil beşerî ihtiyaçlarını tatmin, çamaşırını yıkatacak, hizmet edecek kadın dahi bulamaz. Yazık değil mi? Maşallah, aslan gibi delikanlısın, şanın, şöhretin, malın, servetin yerinde; irtikbalin açık. Konağın büyüklerin ziyaretgâhı! Gönlün eğlenmek, evin bakılmak ister. Kaç defa tekrar ettim. Bu konak hanımsız olmaz. Rastgele alacağın kadının da hayırlı mı, hayırsız mı olacağı belli değildir. Bakarsın ki, bir sütü bozuk, besmelesiz haramzadeye düşmüşsün. Dünyayı adamın başına zindan edivetir. O ise ki, kızcağız, öksüz, kimsesiz, kardeş evine, enişte kapısına rığınmış, mazlûm mazlûm oturuyor. Sana, üstelik, hayran ve meftun... Daha da söyliyeyim mi?...

— Di!

— Eli de boş değil... Ahlatözü çiftliğinin yarışı, aşağı Tersalan değirmeni, dört beş parça tarla, urum mahallerinde bir bap kunduracı dükkânı hep bu kızcağızın.... Sandığında, sepetinde, cihazı da iğnesine, ipliğine kadar hazır. Allahü âlem beş on mangır cağızı da olsa gerek. Daha, Allahtan belânı mı istiyorsun be müslüman?

— Garı, masraflı olur, be! İrahatım gaçar...

— Fesüphanallah!b Velinimetim, darılma ve lâkin sen adamı günaha sokarsın. Bir kere, arzettiğim veçhile masraf mevzuu bahis değil. Kızcağız, rızkını beraberinde getirecek. O kadar ki, enİştesi Hacı Bey. Sen talip olsan da, bakalım böyle sağmal ineği elinden kaçırmağa razı olacak mı? O da ayrı mesele. Zira şimdiye kadar, baldızını istemedik kimse kalmadı. Hepsine de: «Daha küçüktür!..» deyip, ret cevabı verdi. Sen iste bir kere de, uğraşacak benim. İkincisi, iki gözüm... rahatına gelince, sen galiba rahatın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Bu murdar bikâr hayatına rahatlık denmez. Rahatlık, ahû gibi kızı koynuna almak, tertemiz bir köşkte yatmak, ağız tadı ile yemek yemek, temiz gezmek, bir şey düşünmemektir. Bekârlık iyi bir nesne olsaydı, dünyada kimse evlenmez, evlenenler de boşar kurtulurlardı...

— Ülen, İzzet! Gözel diyisin, emme... gız bağa varmaz.

— A, destur! Kim demiş onu? Demindenberi kı sana vurgun, aşkından helâk oluyor diye tellâl çağırıyorum.

— Eyle ise, iste, baham!

— Ha, şöyle! Allah razı olsun! Bilmeden, büyük sevaba girdin. Müddeti ömründe en mükemmel bir iş gördün, velinimetim. Şimdi, o halde ben varayım da, Hacı Beyin üzerinde müessir olmağa çalışayım. Zira, dedim ya, herif tekin değildir. Baldızının kocaya varmasında değil de, elden irat eksilmesine bakalım nasıl ikna edeceğiz?

Bunda da muvaffak olan İzzeti efndi, şimdi de kendi nefsini düşünmeğe başlamıştı. Hacı Beyi yontacak, ondan bir hayli para sızdıracaktı. Derdi bu idi. Ve işte bunun için gözükmüyor, işi suya düşmüş gibi göstermek istiyordu.

El altından, ortalığa da havadiri yaymıştı. Ufacık kasabanın içinde aşağı yukarı, herkes Hacı Beyin, baldızı Emeti hanımı, Satılmış efendiye vermek istediğini ve vergi kâtibini araya koyduğunu biliyordu. Öteki beriki Hacı Beye sormuşlardı:

— Ne o, Hacı Bey? Hayırlı bir haber aldık. Aslı var, inşallah?

O zavallı da:

— Yok canım! Daha öyle bir şey yok!

Demekle beraber, o derece kızarmıştı ki, artık havadisin sıhhatinden kimselerde şüphe bırakmamıştı. Evden de sıkıştırıyorlardı:

— Hacı Bey! Ne olacak? Bir şeyler söyledin, arkası gelmedi. Elâlemin ağzında geziyoruz. Dillere destan olduk.

Biçare adam, soğuk terler döküyor, mırıldanıyordu:

— Ne yapayım? İzzeti efendi bir daha görünmedi...

— O görünmedi ise, sen git bul da sor... Sıkıştır. Ucunda ölüm yok ya?

Gitti, buldu, sıkıştırdı.

Vergi kâtibi, yarı meyus bir tavırla:

— Ne yapayım? dedi. O kadar uğraştım. Ağzından girip, burnundan çıktım... Kandıramıyorum. Memleket memleket değil ki, fesat yuvası! Hangi ağzı kara gitmiş bilmem? Emeti hanımın kız olmadığını söylemişler. O da bunu dolamış parmağına; temcit pilâvı gibi ısıtıp ısıtıp önüme sürüyor.

(Devamı var)

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

1958 YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİLERİ

PARA

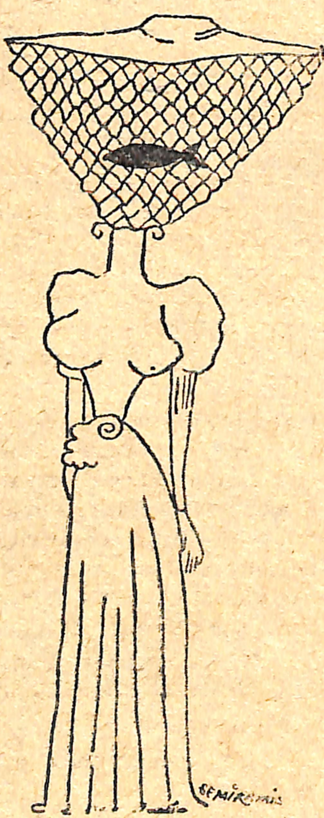
İKRAMİYELERİ

4 MİLYON 405.000 LİRA

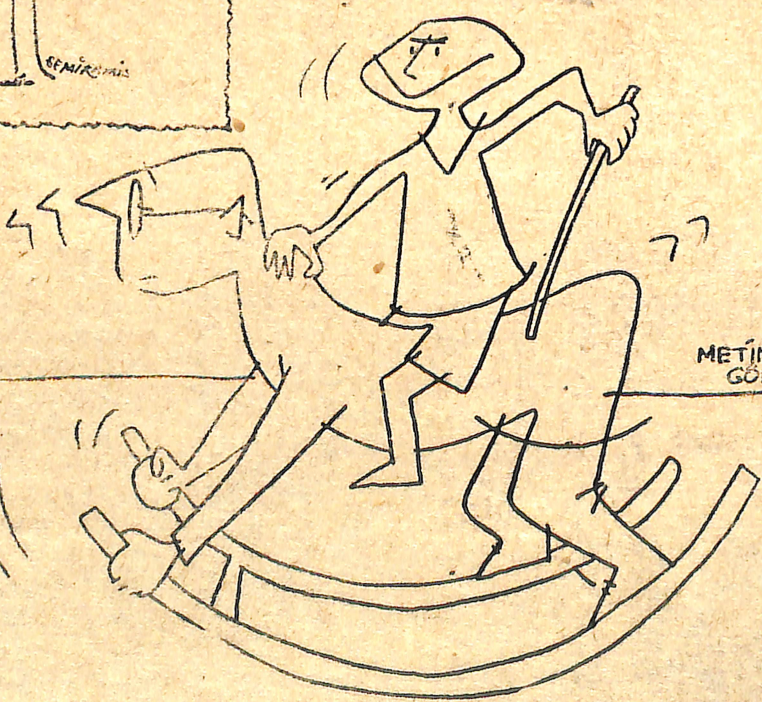

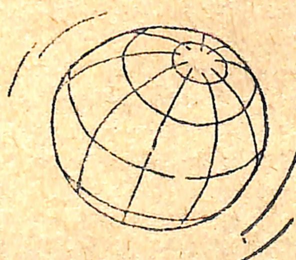
bize göre

SİNAN

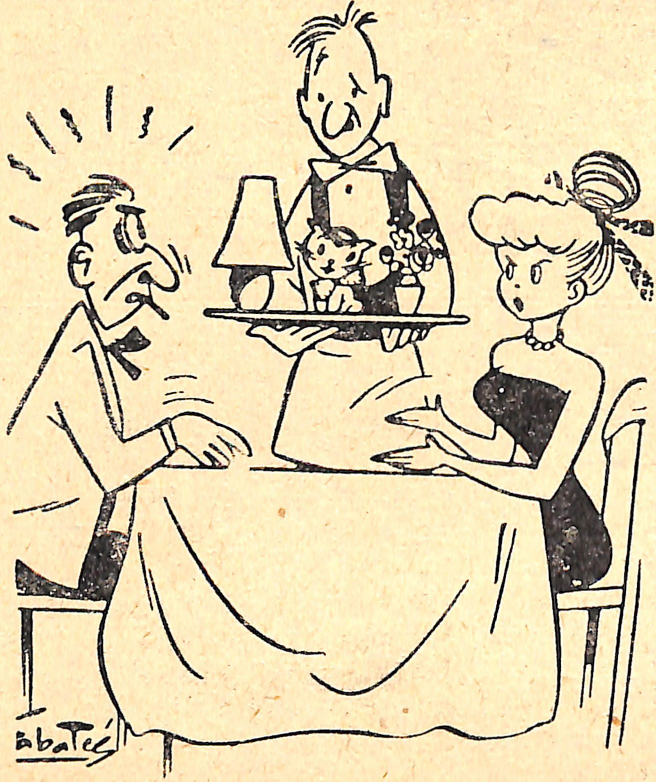

Yalçın Çetin

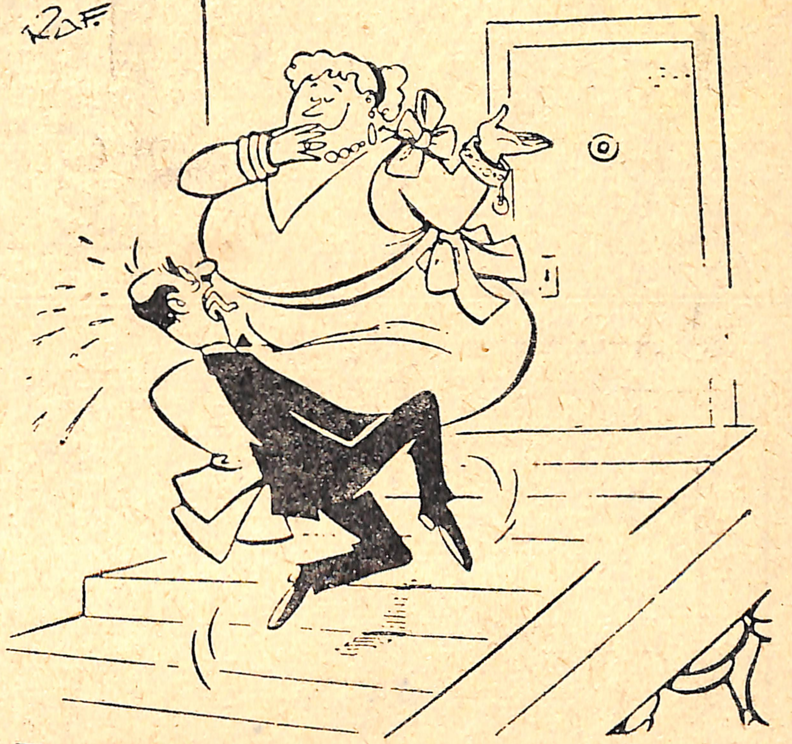

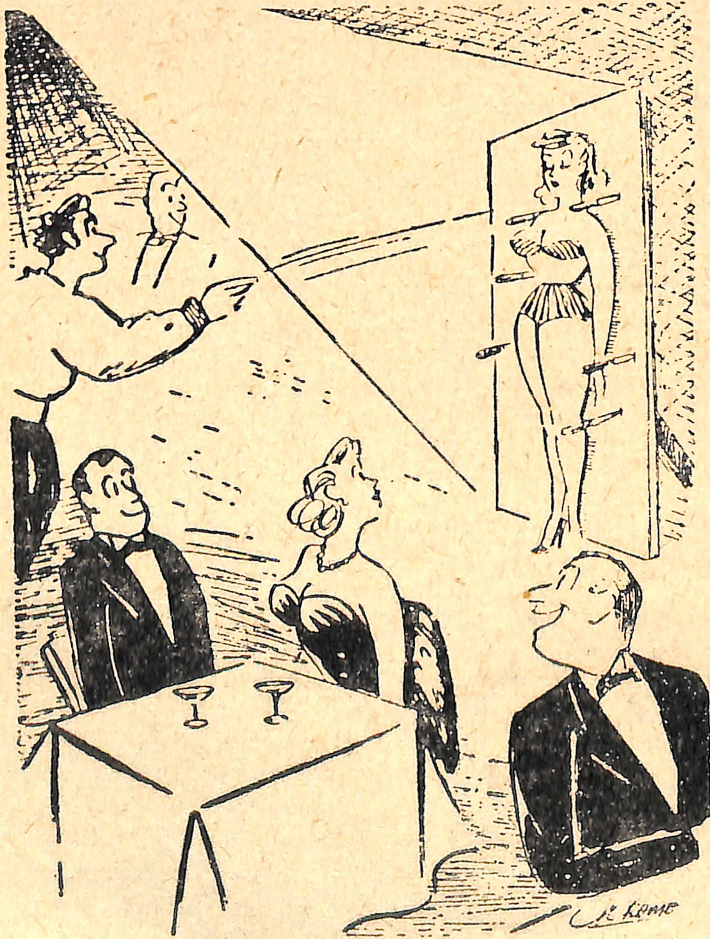
Dünya Karikatürleri

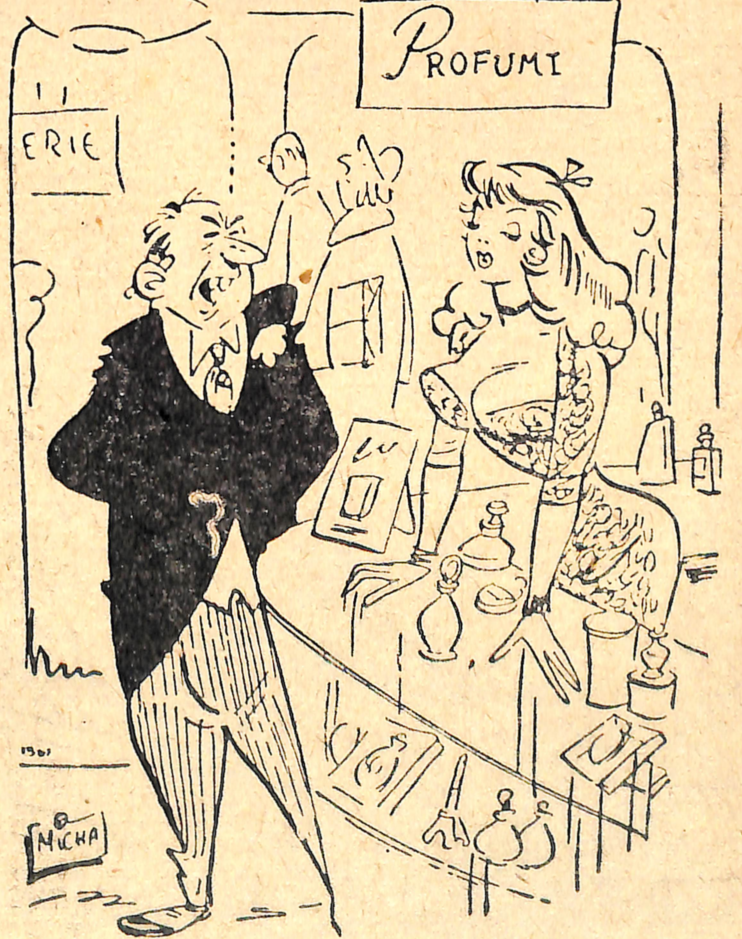
–İŞTE, SENİN MEŞHUR İNGİLİZCENLE ISMARLANAN YEMEK BÖYLE OLUR!

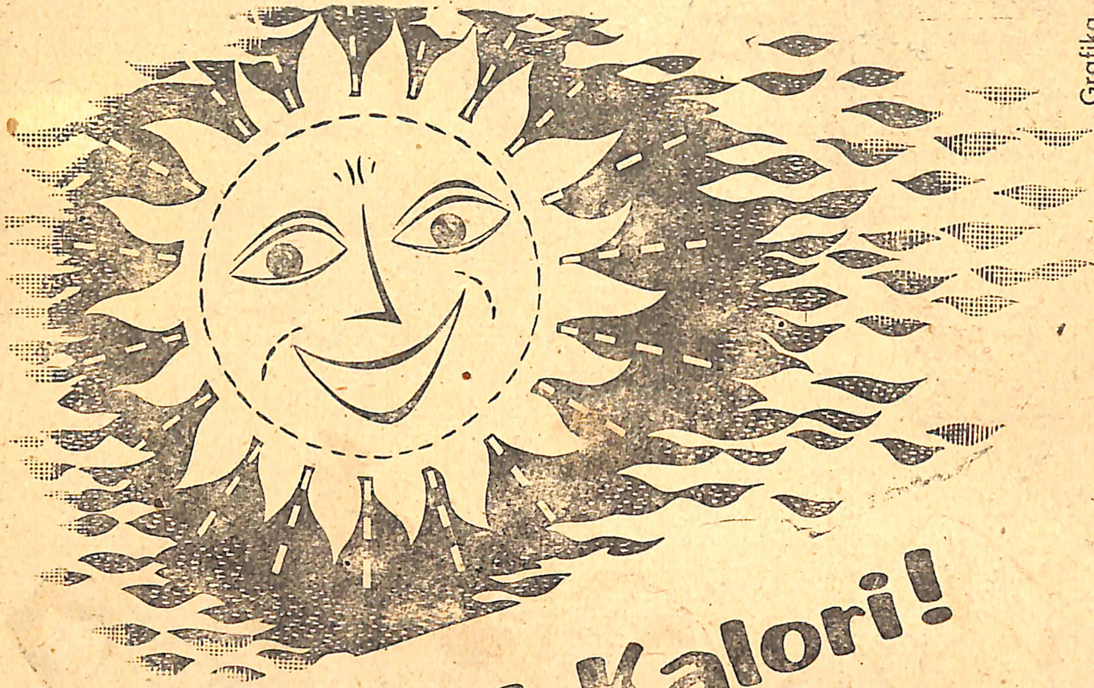
–NASIL, EVLENDİĞİMİZ GÜNÜ HATIRLIYOR MUSUN KOCACIĞIM?
–UNUTUR MUYUM HİÇ... O ZAMAN YİRMİ YAŞINDA VE KIRKBEŞ KİLOYDUN!..

–VAY ENAYİ VAY, YİNE SAPLIYAMADI!

PATRON– BAYAN, BURADA ÇALIŞTIKÇA SOĞAN, SARMISAK YEMEK YASAK!..

Vitamin! Kalori!

Gıda bitkilerine vitamin ve kalori kaynağını veren güneştir.

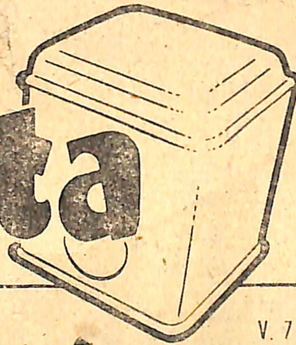
Bu aynı kaynak, herkesin bildiği gibi, güneşin altında biten nebatların yağları ile imâl edilen VİTA'da da vardır.

Üstelik, bütün sene boyunca VİTA'ya kâfi miktarda A ve D vitaminleri ilâve edilir.

Kalitesi hep aynı, kokusu ve tadı nefis olan VİTA'nın esaslı bir hususiyeti daha vardır: hafiftir ve kolay hazmedilir.

En iyinin iyisi yoktur.

Vita

UNİ

V. 71

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

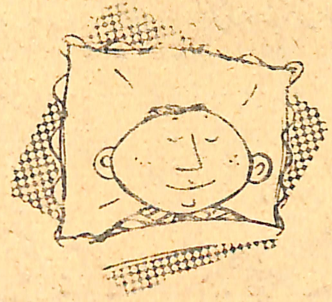
Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

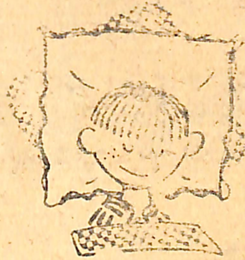
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden:
NEHAR TÜBLEK
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 8
Belediye - İstanbul
Abone Seneliği 37.5
Altı aylığı 19 lira
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI
Tel: 22 72 99

AKBABA

Dünya güzeli seçilirken
— Dehşeeet... 135!!..